Ára: 1 forint
XVI. évfolyam 14. szám 1960. Április 7.
Ludas Matyi

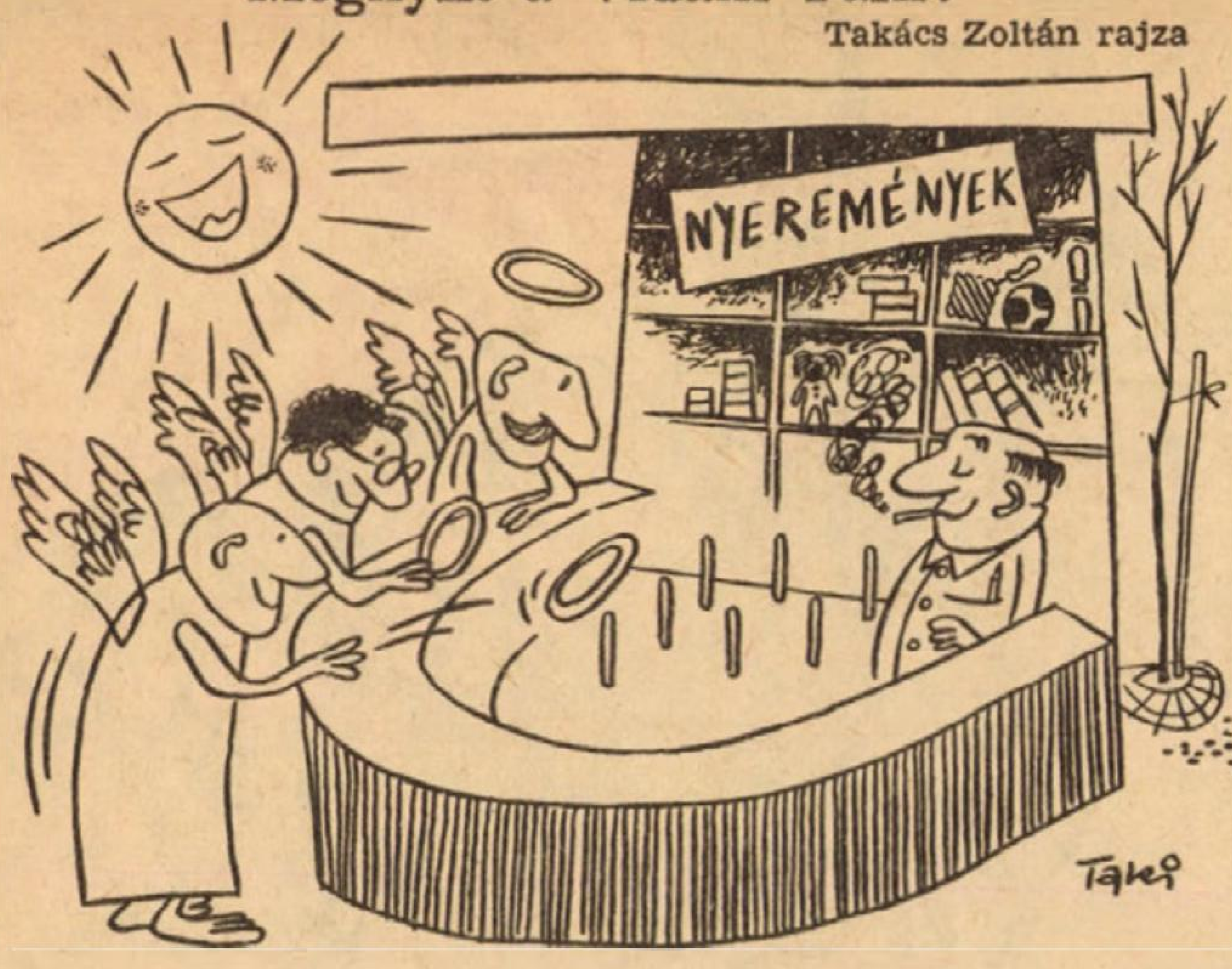

Toncz Tibor rajza

— Máskor nem kapsz ilyen vastag könyvet, Pista! Négy napja nem láttalak!

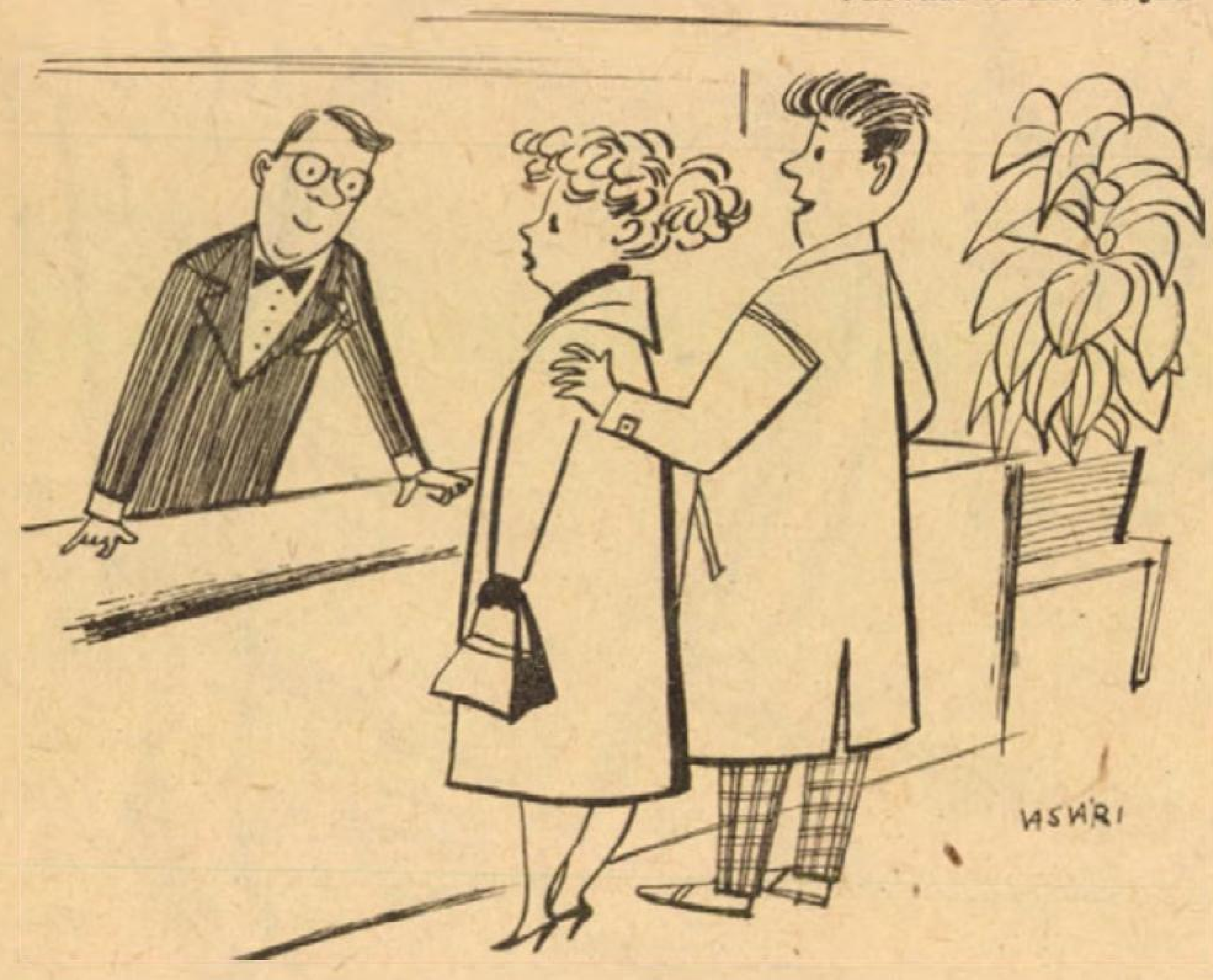
Megnyílt a Vidám Park!

Takács Zoltán rajza

Praktikus fiatalok

Vasvári Anna rajza

– Várnába szeretnénk utazni . . .
– De kérem, ez már nem IBUSZ, ez most házasságkötő terem!
– Akkor tessék minket összeadni . . .

A nagycsarnokban

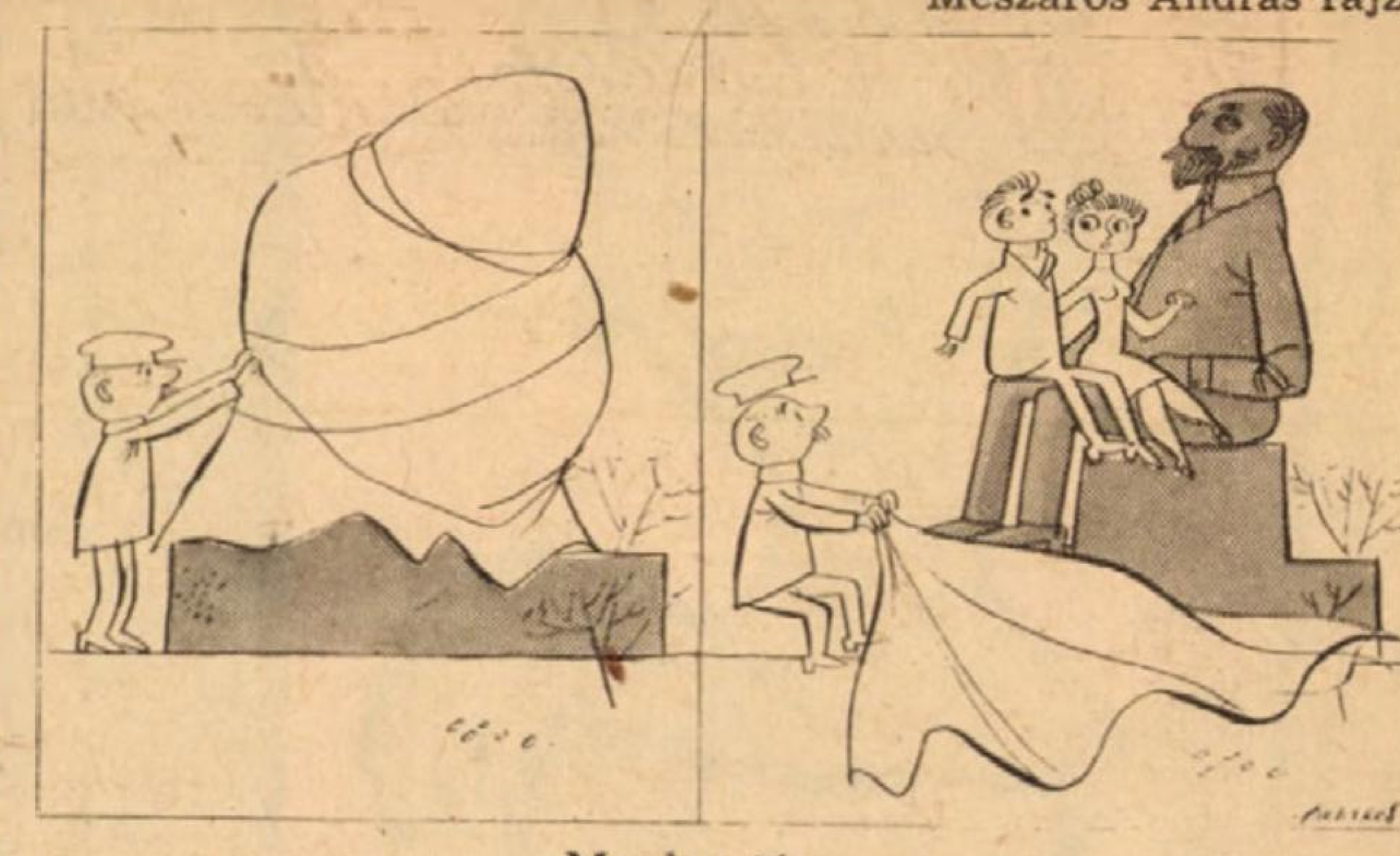
Szegő Gizi rajza

– Mi történt itt, Bori néni?
– Semmi, csak volt egy mázsa almám . . .

Levették a szobrok téli takaróit

Mészáros András rajza

Meglepetés . . .

Emil Krotkij

EZ és AZ

Az elaggott eb műfogsorról álmodott: szeretett volna még egyszer valakibe beleharapni.

*

Szókratészre hasonlított — a kopaszságát és a feleségét illetően.

*

A rossz éneket kórusban énekelték, s ezzel a felelősséget a kollektívára hárították.

*

Mindig gyönyörködött a boxmérkőzéseken: mást ütötték, nem őt.

*

A barátság és a tea akkor jó, ha forró, erős és nem túl édes.

*

A családi albumban olyan szépen megfértek egymás mellett a rokonok, pedig egész életükben veszekedtek egymással.

*

Az öregeknek úgy tűnik, hogy fiatalkorukban a lépcső nem volt olyan meredek.

*

Az elbeszélés olyan rövid volt, hogy alig takarta be a szerző tehetségtelenségét.

*

A kutya annyira megszokta a gazdasszonya udvarlóit, hogy csak a férjet tekintette idegennek és megugatta.

*

Amikor meglökték a villamoson, azt hitte, hogy ezt a lökést a világ összes szeizmografikus állomásai jelzik.

*

A zeneszerző a bűnös, mégis a billentyűket verik.

*

A tűzhányótól nem követelik meg, hogy a hamutartóba hamuzzon.

*

Ma annak hízelgett, akit tegnap gyalázott — nem szeretett ismétlésekbe bocsátkozni.

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Tizenegyes!

Szepes Béla rajza

avagy: az ötletes kapus.

GULLIVER utazása a legsötétebb Afrikába

Amikor egyik redriffi kritikusom azt állította, hogy nem nevezhetem magamat igazi világutazónak, amíg nem jártam a legsötétebb Afrikában, elhatároztam, hogy újra útrakelek, noha forrón szeretett nőm ellenezte. Seborvosi állást vállaltam a Brit Légiforgalmi Társaság egyik gépén, amely éppen Afrikába készült. Sajnos, néhány óra múlva Afrika déli része fölött a gép egyik szárnya kigyulladt, s jómagam ejtőernyőn voltam kénytelen elhagyni a zuhanó gépmadarat. Baj nélkül földet értem, s mint utólag megtudtam, a hírhedt johannesburgi dzsungelba jutottam, amelyet

a legkegyetlenebb afrikai néptörzs, az ún. Unio-vadak lakják. Nemhiába nevezik Afrikát a fekete kontinensnek, magam sem hittem volna, hogy az őserdők mélyén ilyen veszedelmes vademberek élnek, akik rettegésben tartják békés, civilizált embertársaikat.

Balszerencsémre éppen a legrosszabb oldalukról ismertem meg ezeket a vadakat. Amikor a dzsungelben barangoltam (amely különben a megtévesztésig hasonlított egy városrészre), hirtelen lövöldözésre lettem figyelmes. Egy szelíd arckifejezésű néger férfi megragadta a karomat, és így kiáltott a fülembe:

– Hasaljon le, ha kedves az élete!

Jóakaratú ismerősömmel együtt a földre vágódtam. Éppen jókor, mert a kegyetlen vademberek páncélkocsin közeledtek, géppuskatűzzel végigseperték az utcát, leterítettek egy sereg embert és vad csatakiáltásokkal tovarobogtak. Sokáig nem mertünk felkelni. Mialatt a földön hevertünk, ismerősöm meglepve nézett rajtam végig, és láttam, hogy gyanakszik. Megnyugtattam, hogy nem vagyok idevalósi, a bőröm színe miatt ne gyanakodjék, a nevemet talán ismeri is, hiszen útirajzaim eléggé széles körben ismertek. Az illető megnyugodott, majd kérdésemre elmondta, hogy a rettenetes Verwoerd törzsfőnök által vezetett vad törzs most éppen gyilkos indulatait éli ki, s ilyenkor senkinek sincs biztonságban az élete. Több kísérlet történt a megszelídítésükre, de eddig minden próbálkozás kudarcot vallott, mert ezek a vad búrok (a nevük a búúúúúú-ijesztésből származik) nemcsak kegyetlenek, de elképzelhetetlenül primitívek is.

Megdöbbenve hallgattam szavait, miközben azt vettem észre, hogy nem messze tőlünk az egyik vadember hatalmas gumibuzogánnyal egy férfi fejét veri. Nem tudtam türtőztetni magamat, odamentem, megfogtam a vadember kezét és megkérdeztem tőle, hogy miért bántja azt az embert. A vadember a meglepetéstől megmerevedett, majd arcomba nézett, s megbocsátva tájékozatlanságomat magyarázni kezdett:

– Ez a szurtosképű fekete, aki még annyi fáradságot sem vett magának, hogy valamivel világosabb bőrrel jöjjön a világra, kétségbe merte vonni erkölcsi felsőbbrendűségünket, emberi magasabbrendűségünket. Valamivel csak féken kell tartani ezeket a betolakodókat!

Kérdésemre elmondta, hogy ezek az alsóbbrendű, ún. bennszülöttek többezer évvel előbb tolakodtak ide be, mint ők, ami egymagában is bizonyítja szemtelenségüket. Telhetetlenségük határtalan. Két lábon akarnak járni, szájukat nemcsak beszédre, hanem táplálkozásra is fel akarják használni, s szünet nélkül, éjjel-nappal lélegzenek. A rúgások hatására kihívóan jajgatnak, a csirkét és a sertést megszégyenítő csökönyösséggel ragaszkodnak az életükhöz, a szabad természetet, a csillagos eget lebecsülő módon fedél alatt akarnak lakni, s ami a legfelháborítóbb, egyenrangúak akarnak lenni a gazdáikkal, amire eddig még egyetlen kutya sem vetemedett. Meg kell őket tehát tanítani engedelmességre, szeretetre, szelídségre.

A vadember különben automata bunkóval és gépländzsával volt felszerelve. A harc hevében azonban valamit elveszthetett, mert letérdelt, és négykézláb mászva a földön keresgélt. Megjegyeztem, hogy ez a tartás sokkal jobban megfelel neki, s egész törzsének korai még a kiegyenesedés, a két lábon való járás, ami nem más, mint az emberek majmolása.

Dühösen felugrott, négerbérencnek nevezett, sőt kijelentette, hogy nyilván magam is néger származású vagyok, meghazudtolva külsőmet. Gyanús négerszeretetem, a négerek aknamunkájával szemben tanúsított bűnös elnézés, a gyűlölet megdöbbentő hiánya elárulja a sötétlelkű négerivadékot, s a kék szem mögött a legvisszataszítóbb afrikai in-

dulatok sötétlenek. Ezután letartóztatott. Egy földalatti tömlöcbe löktek, s el sem tudom mondani, milyen üggyelbajjal tudtam csak kiszabadulni. Fellélegeztem, amikor menekülésem során már csak oroszlánokkal, párducokkal, leopárdokkal és mérges kígyókkal találkoztam. Amikor pedig Redriffben újra magamhoz szorítottam nőmet, egy kis neheztelésssel gondoltam a délafrikai négerekre, akiknek a fehér emberek körében folytatott civilizáló munkájuk még sok kívánnivalót hagy maga után.

Feleki László

Ott üti fel a fejét, ahol lehet!!!

Toncz Tibor rajza

Túra

Szegő Gizi rajza

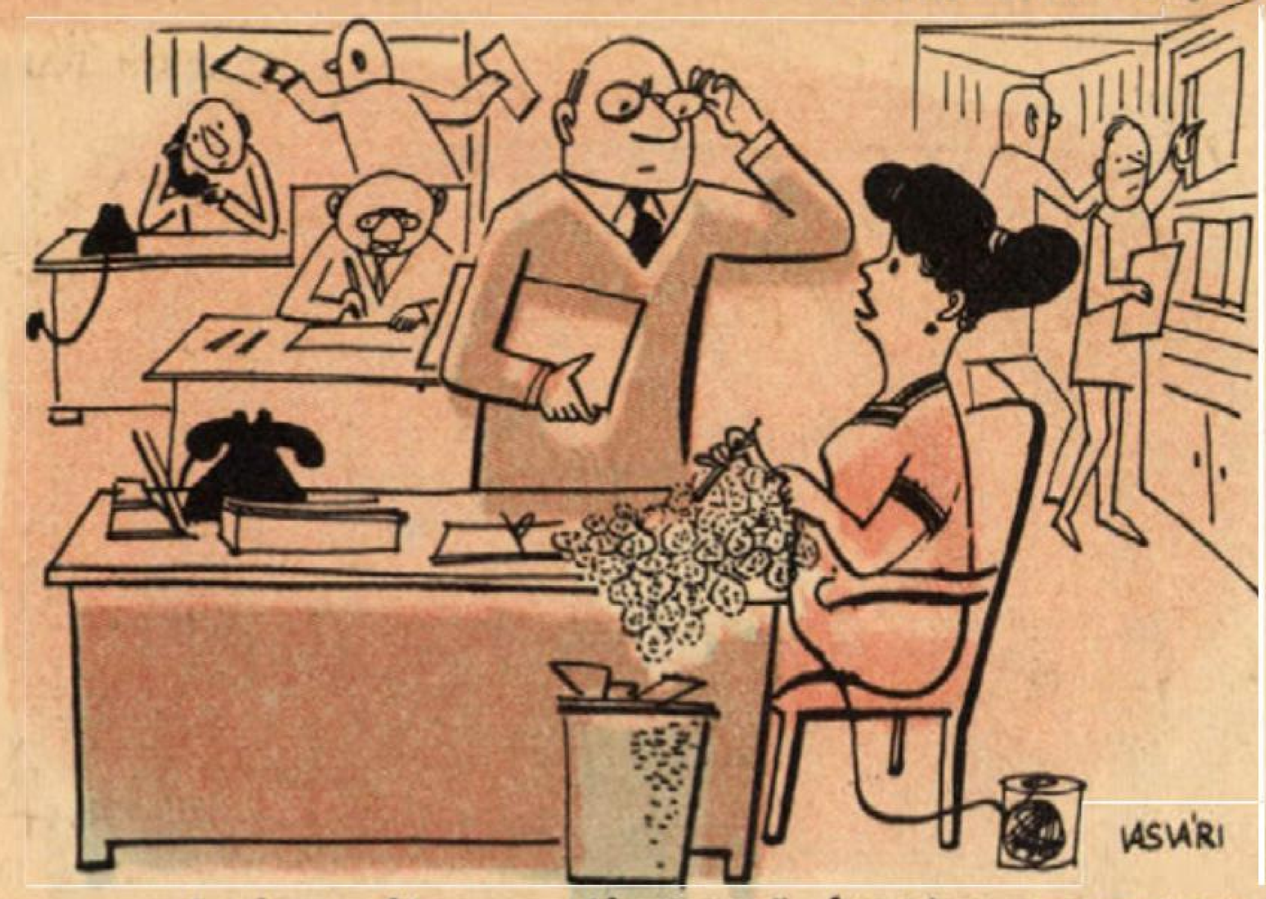

– Hát nem kirándulni megyünk?

– De igen! Kovácsék a hetedik emeleten laknak, lift nincs és szép kilátás nyílik a város háztetőire!

Női dolgok

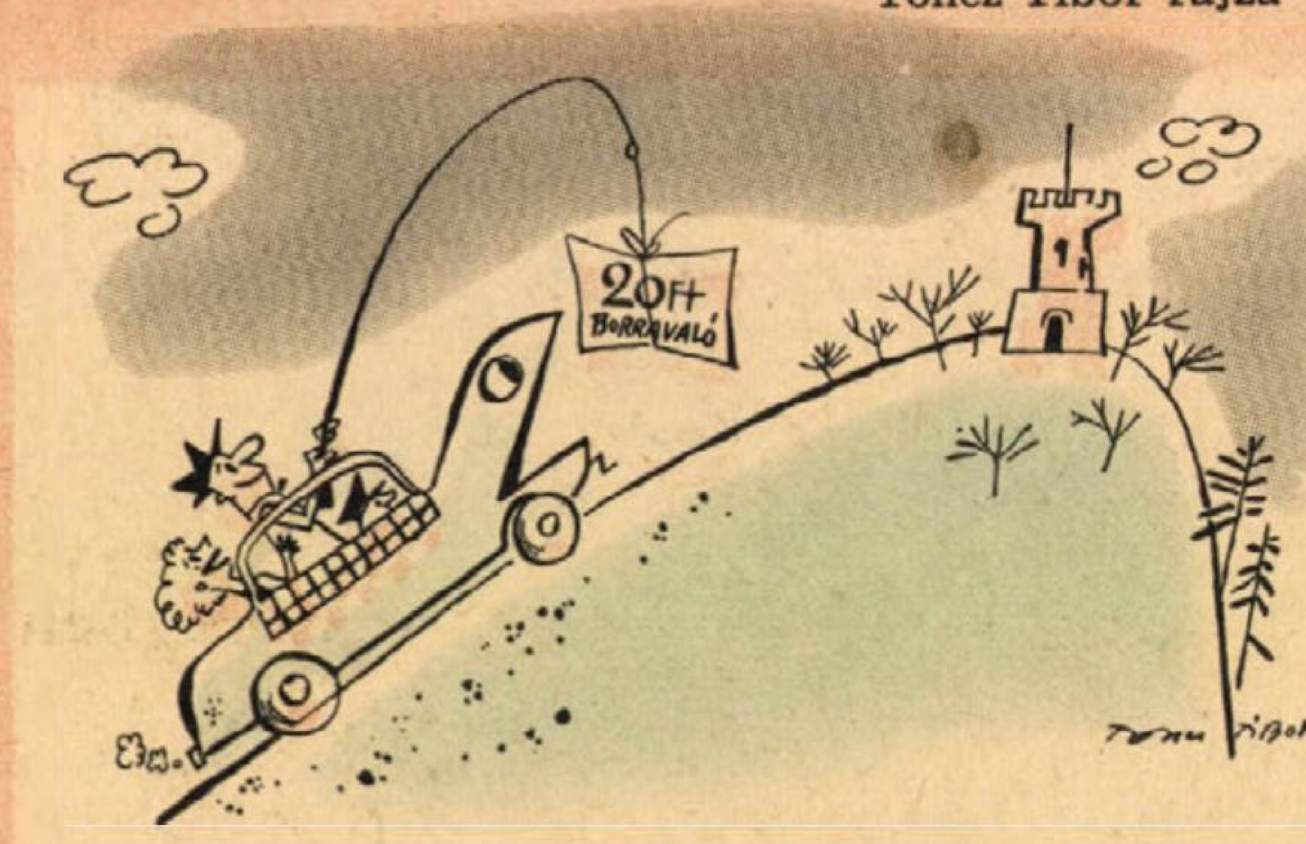
Vasvári Anna rajza

– A horgolás, osztályvezető kartárs, megnyugtatja az idegeimet...

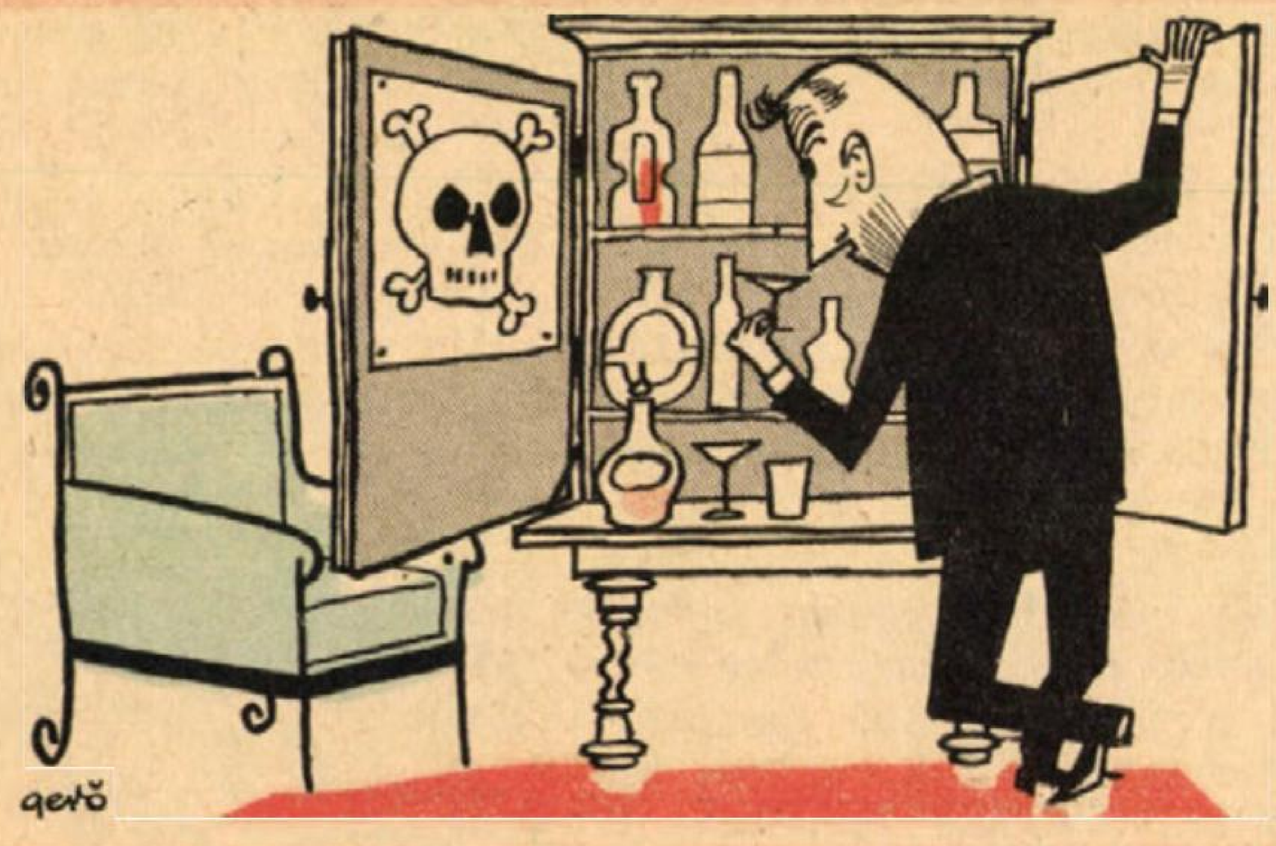
Hogy megy fel könnyen egy taxi a hegyre?

Toncz Tibor rajza

Elvonókúra

Gerő Sándor rajza

LEVÉL a közlékenységről

Kedves Asszonyom!

Ketten voltunk az orvosi váróban, Ön meg én.

Bizonyára megnyerő egyéniségemnek köszönhetem, hogy bő részletességgel tájékoztatott családi és hivatali helyzetéről. Mert nekem feltétlenül tudnom kell, ugyebár Asszonyom, hogy Ön válni akar részeges és kártyás férjétől és a férje is válni akar, mert, mint a férje válókeresetében előadta, Ön beleszeretett a kollégájába, fölényesen bánik férjével és feleséghez méltatlan magatartást tanúsít. Ön szerint, férje állítása koholmány, mert igaz, hogy Önnek nagyon tetszik hivatáli kollégája, a Boháry, de még csak kétszer volt vele moziban, ami elvégre megengedhető egy önálló keresettel bíró harminc éves fiatalasszonynak. Mert ha még ez sem volna megengedhető, vajon mi értelme van — kérdezi Ön — a női egyenjogúságnak?

Feltétlenül tudnom kell továbbá ugyebár, hogy ha a bíróság, remélhetőleg a férje hibájából kimondja majd a válást, a lakás-berendezés fele része Önt illeti meg, mert közös szerzeménynek minősül a bútor és minden egyéb, még akkor is, ha az a házasságkötés idején egyedül a férje tulajdona volt. Röviden összefoglalva, családi ügyeit illetően, ennyit idézek csupán az Ön által közöltekből, de nem mulaszthatom még megemlíteni azt a több ízben hangoztatott nézetét, hogy a férfiak kivétel nélkül gazemberek, és Ön soha többé nem megy férjhez, legfeljebb Boháryhoz, de előbb még őt is jól ki kell ismernie.

Ön — gondolom — úgy vélte, hogy ezek után meg kell ismerkednem a Főigazgatósággal, melynek a titkárságán dolgozik. Folyamatos beszámolójából értesültem, hogy közvetlen főnökének, Fekete kartársnak, milyen különös nézetei vannak: munkaidő alatt csak indokolt esetben ad távozási engedélyt, holott azelőtt, míg Korponai volt a főnök, külön engedély nélkül is elmehetett Ön bevásárolni, vagy a fodrászhoz, vagy akár a déli verőn egy órácskára a Duna-partra. Ezért utálja Ön Feketét, de nemkülönben Mezeit, a helyettesét is, aki — az Ön kifejezésével élve — annyira fakír, hogy még a legcsinosabb nőt sem veszi észre maga körül. Viszont Balajtiné, a pénzügyi osztály vezetője nagyon is észreveszi azokat a nőket, akik nála csinosabbak, és áthelyezteti őket a Főközpont valamelyik vállalatához. Ön is csak azért tud megmaradni a Főközpontban, mert a titkárság dolgozói nem tartoznak Balajtiné hatáskörébe. Rövid idő alatt megismertem a Főközpont egész szervezetét, tevékenységét, megtudtam, kinél, mivel és hogy lehet valamit elérni, végül is kiderült, hogy az egész Főközpontban Önön kívül egyetlen rendes ember van, a Boháry, akiről már előbb, mint mozipartneréről említést tett Ön.

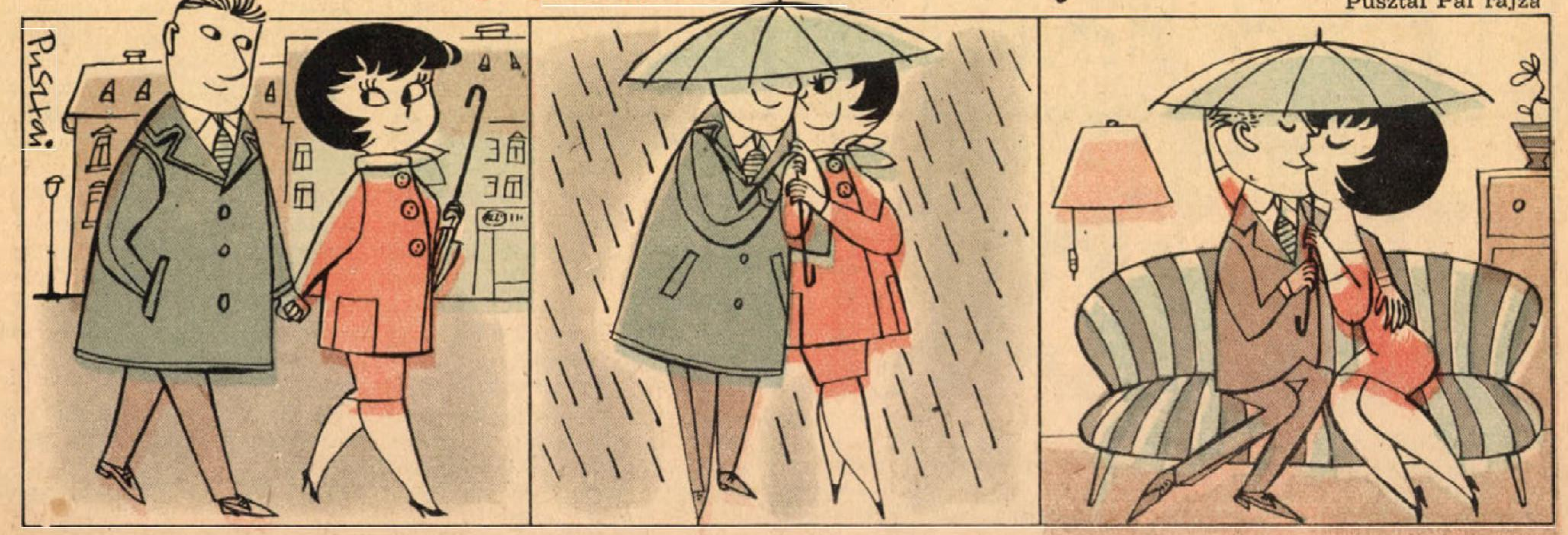
Miután mindezt megbeszélte velem, nem volt alkalmam szóhoz jutni, mert kinyílt a rendelő ajtaja, Ön kedves mosollyal búcsút vett tőlem, és én egyedül maradtam. Igazán jól eltelt az idő. A jövő szerdán ismét felkeresem az orvosomat. Esetleg találkozhatnánk, esetleg alkalmunk lenne bemutatkozni egymásnak.

Addig is meghatva gondol megtisztelő bizalmára:

Földes György

Jucika és az alibi esernyő

Pusztai Pál rajza

Vázlatkönyv

Az orvos – szokás szerint – miközben szívhallgatóját a beteg melléhez illesztette, azt kérdezte: – Van valami panasza?

A beteg nagyot sóhajtott és így válaszolt: – Van panaszom, kérem, nagyon sok panaszom van. Először is a nagyobbik fiam. Négy hónapja felém sem néz, pedig a szomszéd utcában lakik. Az ember nem is tudja, hogyan viselkedhetik így egy gyermek, akiért annyit fáradozott a szülő egész életében. Az irodában, kérem, meg nyugdíjba akarnak küldeni. Most akarnak elküldeni, mikor még egy szolgálati év hiányozna a magasabb nyugdíjhoz. Hát rendes dolog ez? Ön, doktor úr, a helyemben nem tartaná ezt sérelmesnek? Vagy, képzelje el, doktor úr, hogy a múlt héten elromlott a vízcsap otthon, és a saját költségemre kellett megcsináltatnom. Húsz éve használom azt a csapot, az nem az én hibám, hogy most már elromlott. Miért kell nekem fizetni érte? Hát van panaszom, látja, doktor úr, van éppen elég, ha meghallgatja. A doktor figyelmesen hallgatott, bólintott, majd az asztalához ült és felírt a panaszosnak huszonöt fájdalomcsillapítót.

*

Csaknem mindennap olvasom, hogy valaki elesik az autóbuszban és a mentők kórházba viszik. Ez a baleset csak azért következhet be, mert az autóbusz belsejében elegendő hely van arra, hogy egy utas végigvágódhassék benne. Soha ehhez hasonló balesetek nem következhetnek be például csúcsforgalomban, a tizenkettes, az ötös, vagy a kilences vonalain, hogy a többiekről ne is szóljak. Az elvágódásos balesetek elkerülésének legjobb módja tehát világos: az ellenőrök ne indítsák el az autóbuszokat a végállomásokról mindaddig, amíg lehetőség van az autóbuszok belsejében arra, hogy eleshessen valaki. Új jelszavunk ez legyen: Túlzsúfolt autóbuszokkal a balesetmentes közlekedésért!

*

Vannak emberek, akiket az arányok ejtenek rabul. Szenvedélyes mesterekről hallunk hírt, kik egy gombostű fejére vésik a Miatyánkot. Mások oly apró betűket képesek írni, hogy egy levelezőlapra ráírják a János vitézt, vagy egy gyufásdobozra a Szigeti veszedelmet. Engem inkább a nagy méretek foglalkoztatnak. Már kinéztem magamnak egy tűzfalat a Kálvin téren, s ha időm engedi, egy hatemeletes „A" betűt fogok rá felírni!

(somogyi)

Ifik a parkban

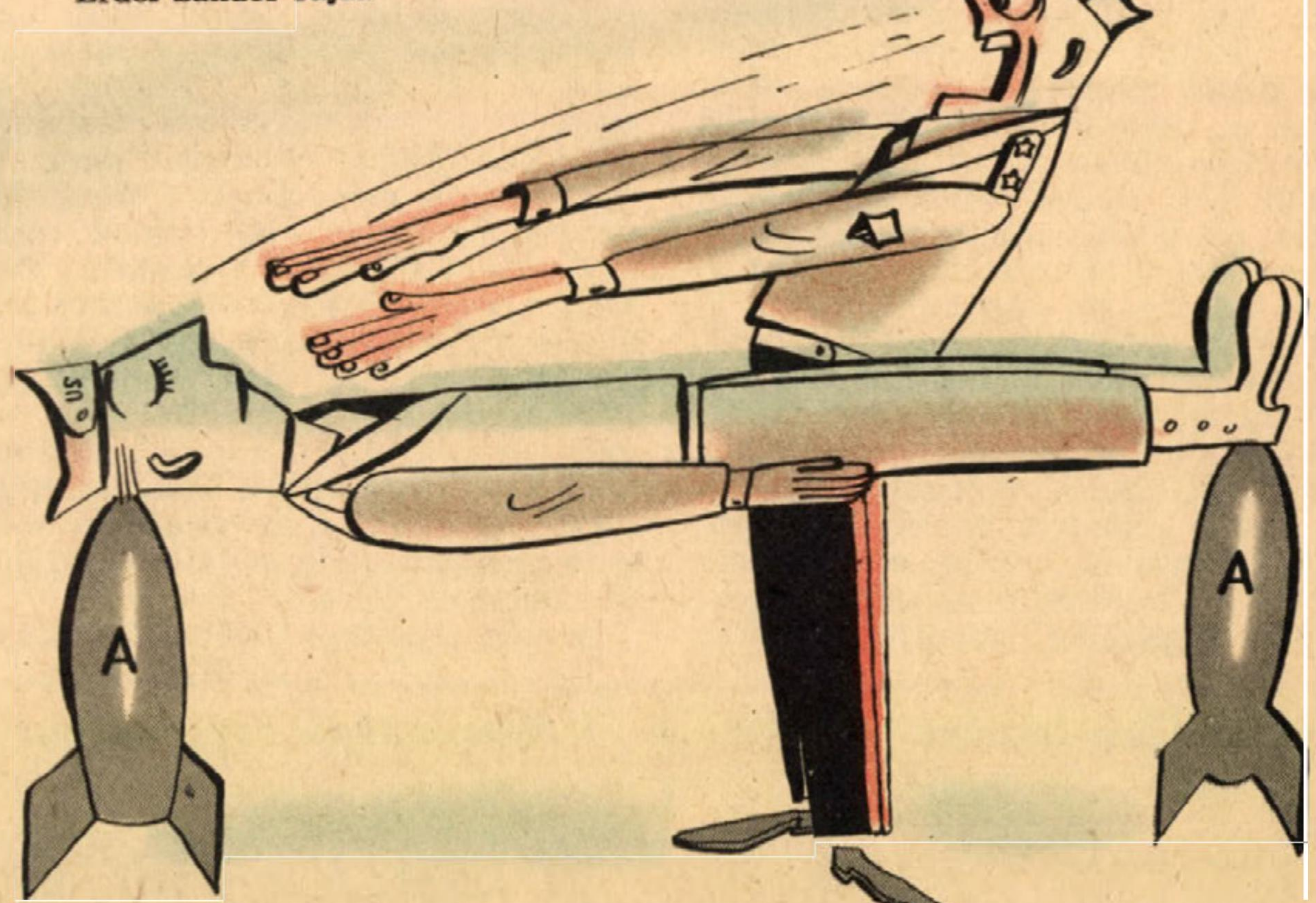
Pusztai Pál rajza

– Nézd csak, milyen lelkesen csinálják!
– Hát persze... hiszen nem pénzért dolgoznak!

Pszichológust is alkalmaznak az USA-hadseregben

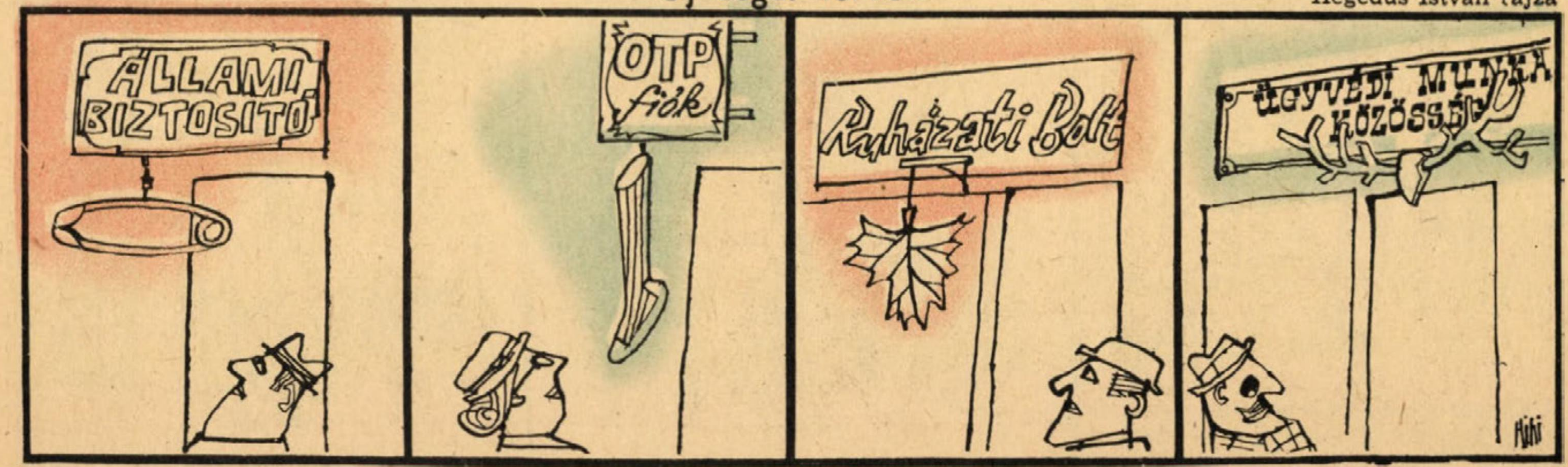
Erdei Sándor rajza

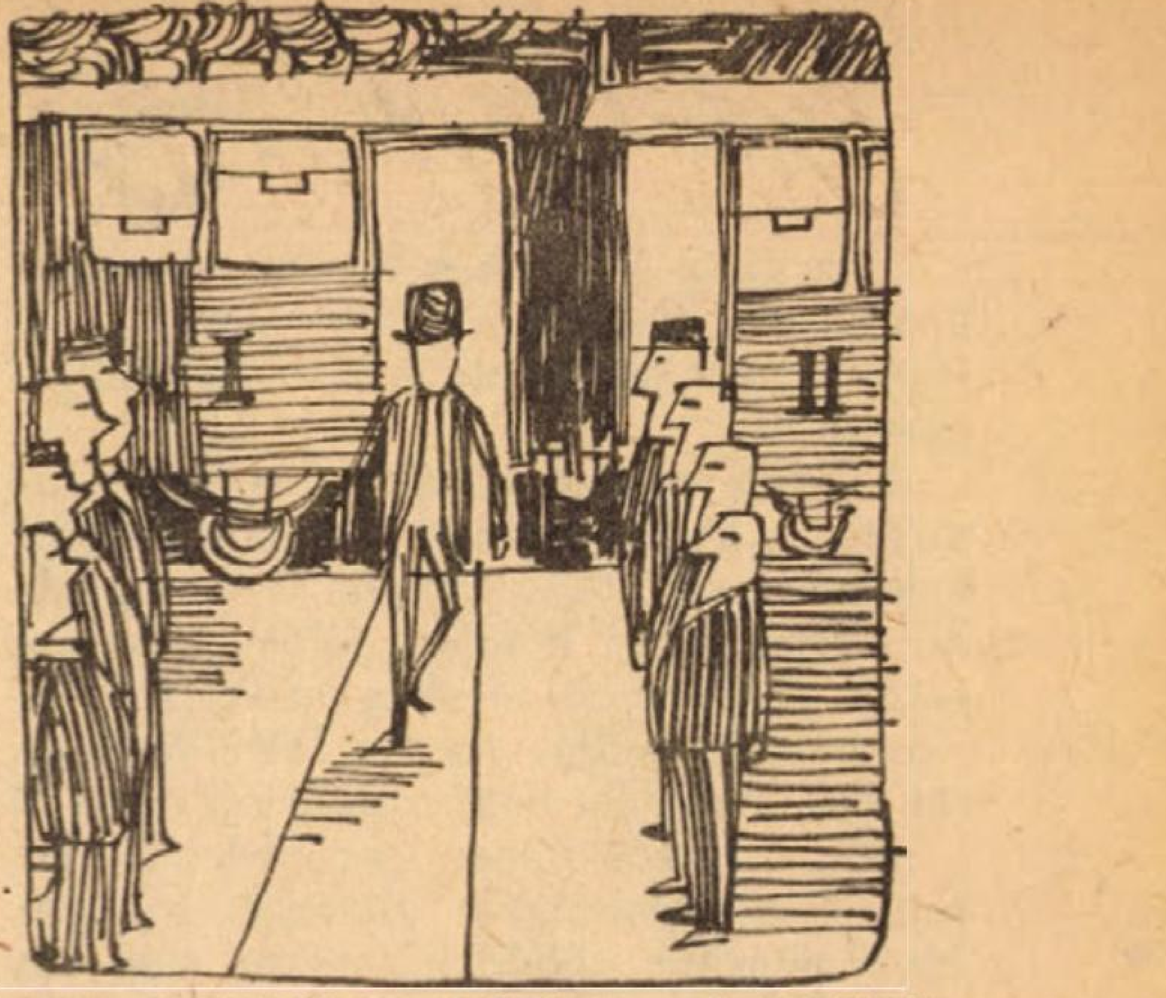
Most arra gondoljon, hogy nagyon szeret katona lenni...

Új cégér-tervek

Hegedűs István rajza

Kosztolányi Dezső: FÉLREISMERNEK

Múltkor, egy sötét, téli reggelen vidékre kellett utaznom. Úgy terveztem, hogy majd villamoson megyek ki az állomásra. De a keltetőóra későn csörömpölt fel. Kiskocsiért telefonoztam. Nagyot küldtek, négyüléseset, vadonatúj, takarosat. Ragyogó ablakaival puhán gördült kapunk elé. Kezembe kaptam kézipoggyászomat, egy halványbarna disznóbőröndöt, mert előző este véletlenül ebbe csomagoltak be s indultam.

A pályaudvaron három hordár vett körül. Egyik nyitotta az ajtót, másik a kocsit fizette, harmadik szaladt poggyászommal jegyet váltani. „Elsőosztály" szólt elmenőben, már állítóan, mint aki másra nem is gondolhat, s én, aki másodikon akartam utazni, bólintottam.

Beszálltam egy üres fülkébe. Halkan koccant az ajtó üvege. Megjelent a kalauz. Feszesen tisztelgett, majd felém hajolva bizalmasan, de végtelen tisztelettel érdeklődött utam, sajátos kívánságaim és hordárom iránt. Néhány pillanat múlva lenn kiabálta a hordárom számát s vele együtt többen, oly riadalommal, mintha tűzvész ütött volna ki. Jött a hordár. Könnyű kézibőröndömet, melyet kisujjam is elbírt volna, ketten hozták, ő meg a kalauz. Alig múlt pár perc, a kalauz ismét feltűnt ajtóm előtt egy másik, paszományos, tekintélyes alkalmazottal, aki fehér kesztyűt viselt. Egy darabig félénken szemlélték a folyosóról, valamit tárgyalhattak, aztán beléptek. Értésemre adták, hogy a mellette levő fülkében még kényelmesebben utazhatom. Bevezettek oda, de az éppen olyan volt, mint az előbbi. Biztosítottak, hogy amennyiben az étkezőbe méltóztatnék fáradni, ők azonnal lezárják a fülkét, állandóan közelemben fognak tartózkodni.

Nem szóltam semmit.

Ebben a pillanatban meggyulladt a villany, tündéri fénnyel öntötte el az eddig homályos fülkét. Éreznem kellett, hogy ez nekem, csak nekem szól. Úgy rémlett, hogy egy meseországba csöppentem, ahol legtitkosabb kívánságom is teljesedik. A kalauz fölpolcolta elém a kis lecsapható asztalkát. Íme, gondoltam, a mesék terülj-asztalkája.

Nyilvánvaló volt, hogy félreismertek. Azt hitték, hogy én nem én vagyok, hanem valaki más, egy jelentős ember, tehát megbízott, hivatalos kiküldött, súlyos közéleti egyéniség, aki fölemel, porbasújt, intézkedik, kiutal, utcákat hasít, bányajogot ad, trafikjogot azonban mindenesetre.

Ezt a félreértésüket ekkor még könnyűszerrel eloszlathattam volna. Csak úgy kellett volna viselkednem, mint egyébkor. De bármennyire nehezemre esett leküzdenem természetes hajlandóságomat, hogy mindenkit és mindent észrevegyek, erőszakot tettem magamon. Szórakozott, fátyolos szemmel tekintettem rájuk, mint egy nemlétező világ álomalakjaira, csak biccentettem, elhárító mozdulatokkal beszéltem, legföljebb néhány alig érthető szót mormoltam. Az öregebbik kalauzt, aki biztosan apám lehetett volna, „barátom"-nak neveztem.

Később, amikor már megindult a vonat, lehetetlen volt kiesnem szerepemből. A kalauzok, az étkezőkocsi alkalmazottai, a takarítóasszonyok folyton-folyvást figyeltek. Amint lefől járkáltak a folyosón, amennyire a hódolat megengedi, egy-egy riadt pillantást vetettek felém, mint egy ketrecbe zárt vadállatra, a legnemesebbre, az állatok királyára, az oroszlánra. Őszintén szólva most már nekem is örömet okozott a játék. A szélhámosok szívdobogtató kéjét éleztem, akiket másnak vélnek, mint akik. Ezért áldozatot is hoztam. Egy könyv hevert előttem. Bölcsen és helyesen ki se nyitottam. Előkelő ember nem olvas. Az már mindent tud. Tartózkodtam a gondolkozástól is, mert az gyötrelmes, rút ráncokat vés arcunkra. Mindössze a fákat néztem, igen szigorúan s az elrohanó sürgönypóznákat, melyek láttomra ijedten ugrottak félre.

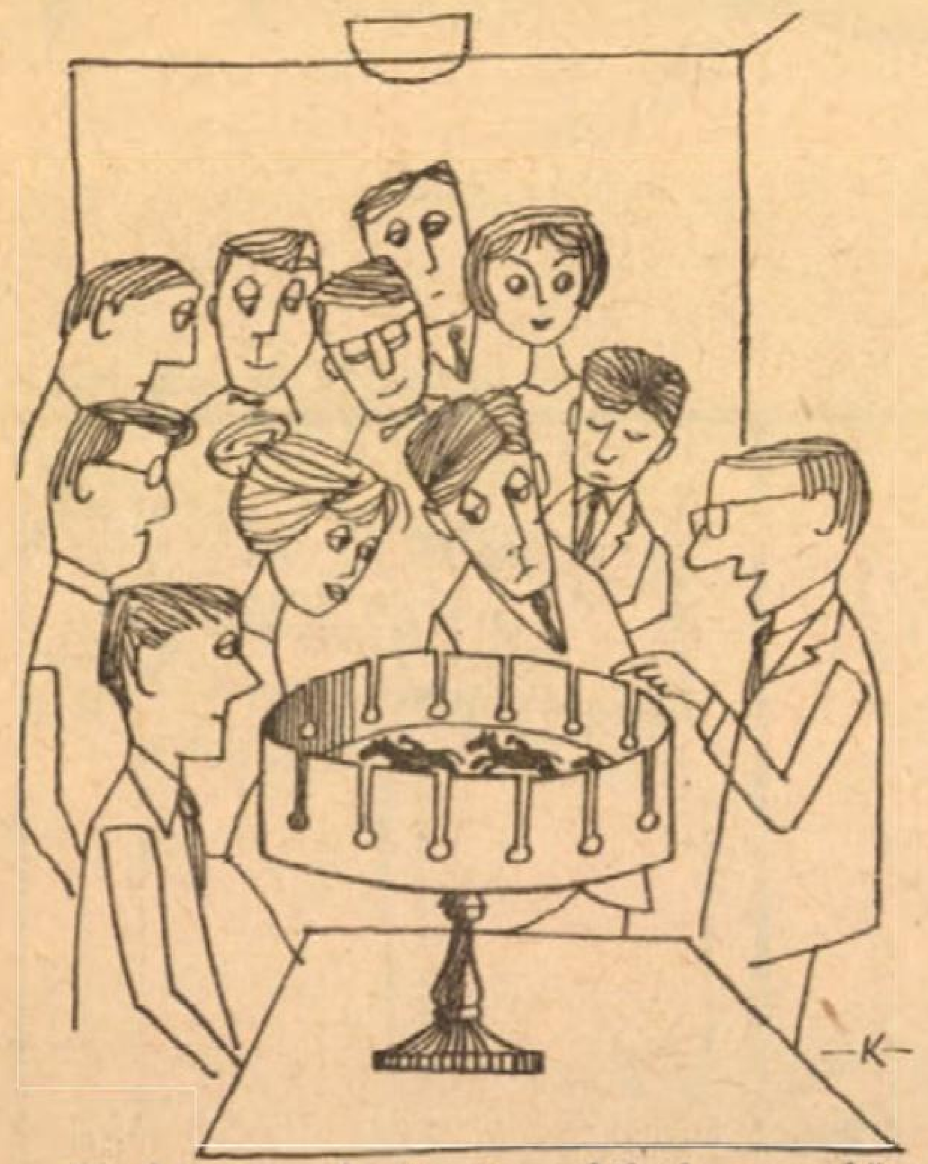
A személyzetnek láthatólag fájt, hogy semmit se kértem. Aggódtak miattam, hogy melegem van, vagy hogy fázom. Részvét tükröződött szemükben, mikor könyökömet az ablak párkányára támasztottam, a gondolat is kétségbeejtette őket, hogy a durva fa esetleg feltörheti finom bőrömet, s szerettek volna alája egy selyemkendőt teregetni. Erre azonban nem adtam alkalmat.

Csak egyetlenegyszer volt módjuk, hogy távolról, láttatlanul segítségemre siessenek. A kocsi másik végében bőgni kezdett egy csecsemő. Ijedten futkároztak a folyosón, aztán a csecsemő hirtelen elnémult. Hogy mi történt, nem tudom. Lehet, hogy valamelyikük egy hosszú késsel azonnal elvágta a csecsemő torkát, de lehet az is, hogy az anya a maga jószántából dobta ki gyermekét a robogó vonatból, nehogy nyugalmamat megbolygassa.

Másodpercnyi pontossággal érkezett meg vonatom. Megint ketten vitték ki poggyászomat, mély hajlongások közepette. Ekkor mindent elronthattam volna. De sem nem köszöntem meg kedvességüket, sem borravalót nem adtam. Közönyösen a levegőbe meredve hallgattam és ez hatott. Csak most hitték el igazán, hogy valóban az vagyok, akinek gondoltak.

Egyébként a pályaudvaron mindenki „vigyázz"-ban állott. A jegyszedő vasutas is. Nem kérte jegyemet. Út nyílt előttem. Én pedig mehettem előre, fölfelé, azon az ösvényen, mely a csillagok felé vezet.

Nincs film-felvevő a Filmművészeti Főiskolán

– Kedves rendező növendékek, egyelőre ezzel a készülékkel fogunk dolgozni . . .

Udvariassági versenyben

Figyelmes harangozó

Család és iskola

Iskola és család között
Mily szoros a kapcsolat,
Arról ez a pár sor írás
Egykettőre számot ad.

Egy szülői értekezlet
Fő témája: — Nagy hiba,
Hogy ötöst csak ajándékért
Gyűjt sok elsős pajtika.

Nem a tudás vágya fűti
Őket, csupán a tudat,
Hogy minden jó feleletért
Megvágják az apjukat.

Tanár néni szólt: — Az elv így
Alaposan kisiklik,
Ha ötösért kidukálnak
Karórák és biciklik.

Szűnjék meg e téren minden
Ajándék és ígéret!
Így hangzott a tanárnői
Intelem és ítélet.

Egy asszonyka szólt pirulva:
— Sajnos, én nem tehetem.
Amit tőlem kívánt, azt már
Megkapja a gyerekem.

Ő ugyanis azt kívánta,
Ha magát kitünteti,
Teljesüljön leghőbb vágya,
S... testvért ígértünk neki!

K. Tóth Lenke

Kész vicc

Mi egyebet mondhattak volna?

A „Jóslatok Magyarországról" című, most megjelent Ady-könyvből nem idézünk! Ízlésünk tiltja. Ezekből az útszéli hangon írt förmedvényekből, ezekből a bárdolatlan, igazságtalan, gyűlölettől tajtékzó pamflettekből, ezekből a sokszor egészen naiv és elfogult lelkesedésekből, vagy sértő káromkodásokból bűn lenne csak egyetlen sort is reprodukálni, mert ezeknek bárminő formában való újranyomtatása is káros és veszélyes.

(Nemzeti Újság, 1936.)

A doktor úr

Csengetnek ... Koldus jön ... Újra csengetnek. Handlé ... Azután gyűjtés a kerület szegényeinek ... Fiatal festő képeslapot árul ... Hadirokkant cipőpertlit ... Adóintést hoznak ...

Ismét csengetnek.

– Bocsánatot kérek, nincs véletlenül beteg a háznál? – kérdi egy harminc év körüli fiatalember, azután halkan folytatja: – Állástalan diplomás orvos vagyok. Egy pengőért bárkit megvizsgálok.

– Kérem, nálunk mindenki egészséges, de a kutyám lenyelt egy szálkát.

– Ötven fillérért kiveszem.

Tíz perccel később a második emeleten csönget be az orvos:

– Bocsánat, nincs beteg a háznál?

De van! Az egész ház beteg, az egész utca beteg, az egész város beteg. Minden és mindenki beteg ott, ahol egy diplomás orvosnak házalnia kell.

(Társadalmunk, 1936.)

„Volna"!

A Király-díj elázott. Nem vonulhattak fel a társaságbeli úriasszonyok ragyogó ruháikban. Gróf Chamaré Félixné például fekete piros imprimé kosztümöt viselt volna. Báró Sztrókay Györgyné fekete komplét vett volna fel halványkék blúzzal, ezüstrókával. Mme Lalaing azt tervezte, hogy aranyszegélyű fehér selyemruhában megy a Király-díjra, görögös arany nyakkal. Alpár Gitta öt ruhát csináltatott a Király-díjra, hogy az időjárástól függően, a legmegfelelőbbet vegye fel, de a nagy eső miatt őt sem láttuk a Király-díjon.

(A Reggel, 1936).)

A leszerelés lényege

Szegő Gizi rajza

– Lenni, vagy nem lenni ...

Húsvét előtt

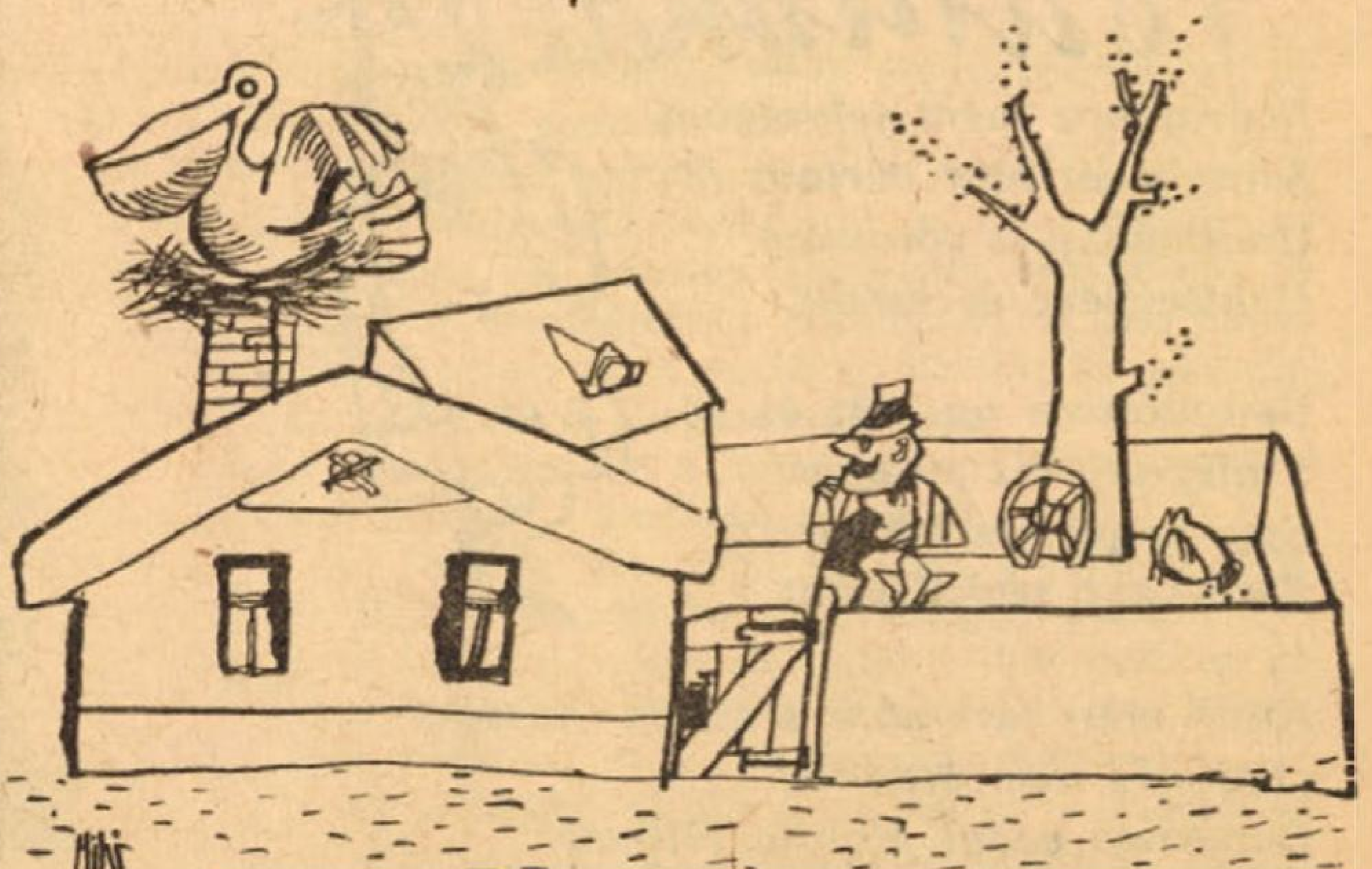
Szegő Gizi rajza

– Anyu, vedd meg nekem ezt a csengőt!

Meglepetés

Hegedűs István rajza

– Mi jött vissza Afrikából a gólyánk helyett?

KORSZERŰ ÜZLET

Tokaj történelmének nevezetes fordulópontja volt, amikor tavaly megnyitották a község első önkiszolgáló boltját. Hadd legyen végre nevezetes ez a Tokaj. Megpillantván a kanyargós tokaji főutcán pirosló cégtáblát, gyötrő éhségérzet keritett hatalmába. Na, mondom, most pedig betérek és kiszolgálom magamat.

Némiképpen meghökkentett, hogy a tokaji önkiszolgáló bolt belvilága feltűnően hasonlitott a jól ismert nem-önkiszolgáló boltokéhoz. A falak mentén portékával megrakott polcok, a polcok előtt segédek, a segédek előtt körbefutó pultok, s a pultok előtt a nagyérdemű vevőközönség. Miként fogom én itt kiszolgálni önmagam? – töprengtem, de a segéd kihajolt a pult mögül, és kisegített zavaromból:

– Mivel szolgálhatunk?

– Kérek öt péksüteményt, meg egy szál gyulait.

– Igenis.

– De tessék mondani, most be kell mennem a pult mögé?

– A világért sem, kérem. Majd én! – jelentette ki a segéd.

– Az ám, egy kézmosószappant is kérek! Onnét vehetem le, a polcról?

– Majd én, kérem, máris adom.

Mondom én, hogy a tokaji önkiszolgáló bolt, és a hazánk-szerte még fellelhető nem-önkiszolgáló boltok között rendkívüli a hasonlóság!

Eltökélten kérdem a segéd urat:

– Tessék mondani, miért nem vehetem én le a polcról azt a szappant?

– Miért? Dehát miért nyúlkálna a kedves vevő az áruhoz?

– Hm ... ez igaz. De akkor mi ebben a maguk boltjában az „önkiszolgáló"?

A segéd arca felderül:

– Hát az, hogy önt kiszolgáljuk.

– Node – – –

– Csak nem tetszik feleslegesnek tartani ezt az önkiszolgáló boltot? Miért, kérem, ha Pesten, meg Miskolcon lehet, miért ne lehetne Tokajban is? Elmúlt már az a világ, kérem, amikor a falu csak úgy kullogott a város után.

Az már más. Ha Tokaj nem akar kullogni ... az egészen más. Most már megvan Tokaj nevezetessége. Az önkiszolgáló bolt. Na és a tokaji bor. Az is valami.

h. j.

Fodrásznál

Fodrászhoz ment feleségem
S amig én kint vártam őt,
Unalmában a borostám
Nekiserkent és kinőtt.

Benyitottam így hát én is
S alig telt tíz pillanat:
Egy buzgó kés lekaparta
Kiserkent szakállamat.

Künt már várt nőm s arcán harag:
„Kifogás nem érdekel!
Borzasztó vagy! Mindig eltűnsz!
Reád mindig várni kell!"

Darázs Endre

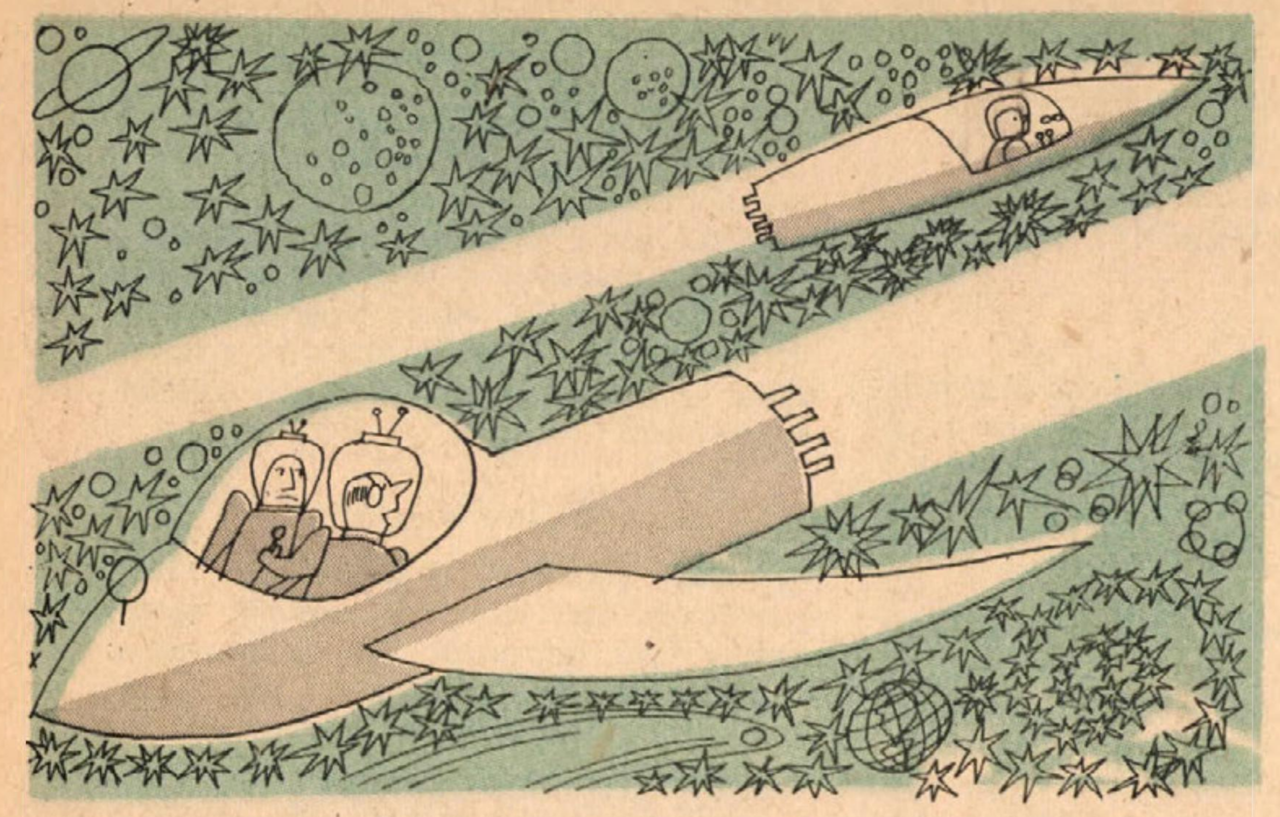
Szűr Szabó József VÁZLATKÖNYVÉBŐL

Hozzászólás a „Hogyan köszönjünk"-vitához

– Én mondom neked, pajtikám, egy-két hónap múlva kezitcsókolommal fognak nekünk köszönni!

Kicsi a világ

– Vele jártam a hatodik bébe ...

Lelkiismeretes vizsgálóbíró

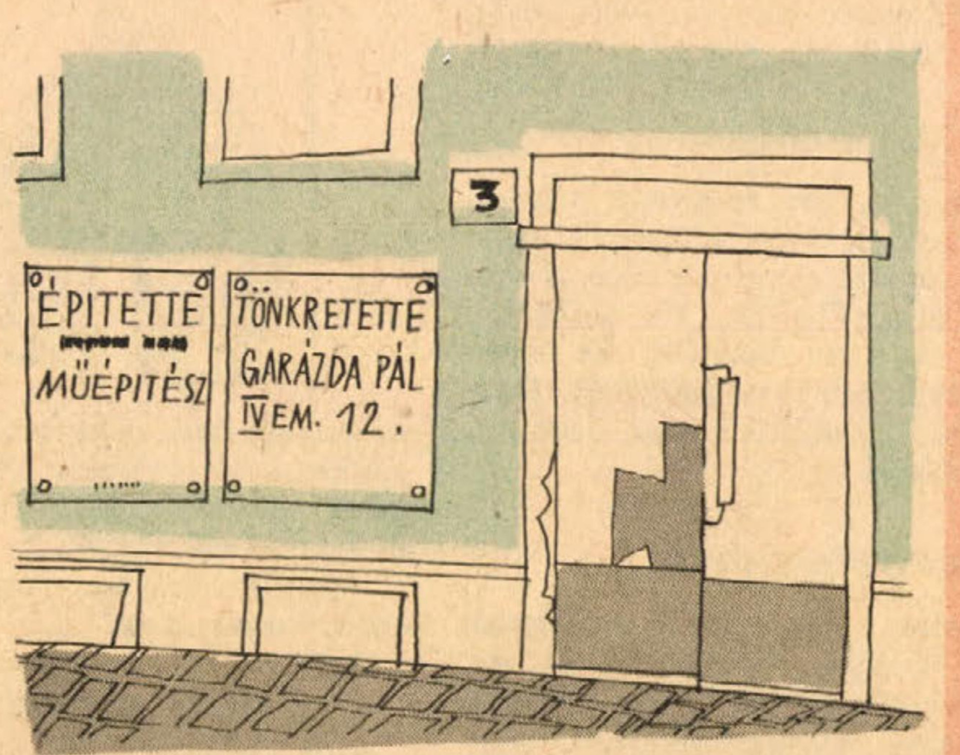
– Ha elnézem fiatalkori képeit, nem is értem, hogyan züllött el ennyire ...

Jön az evezős-szezon

– Melyik a feleséged? A Manci, vagy az Ila?
– Az Aranka!

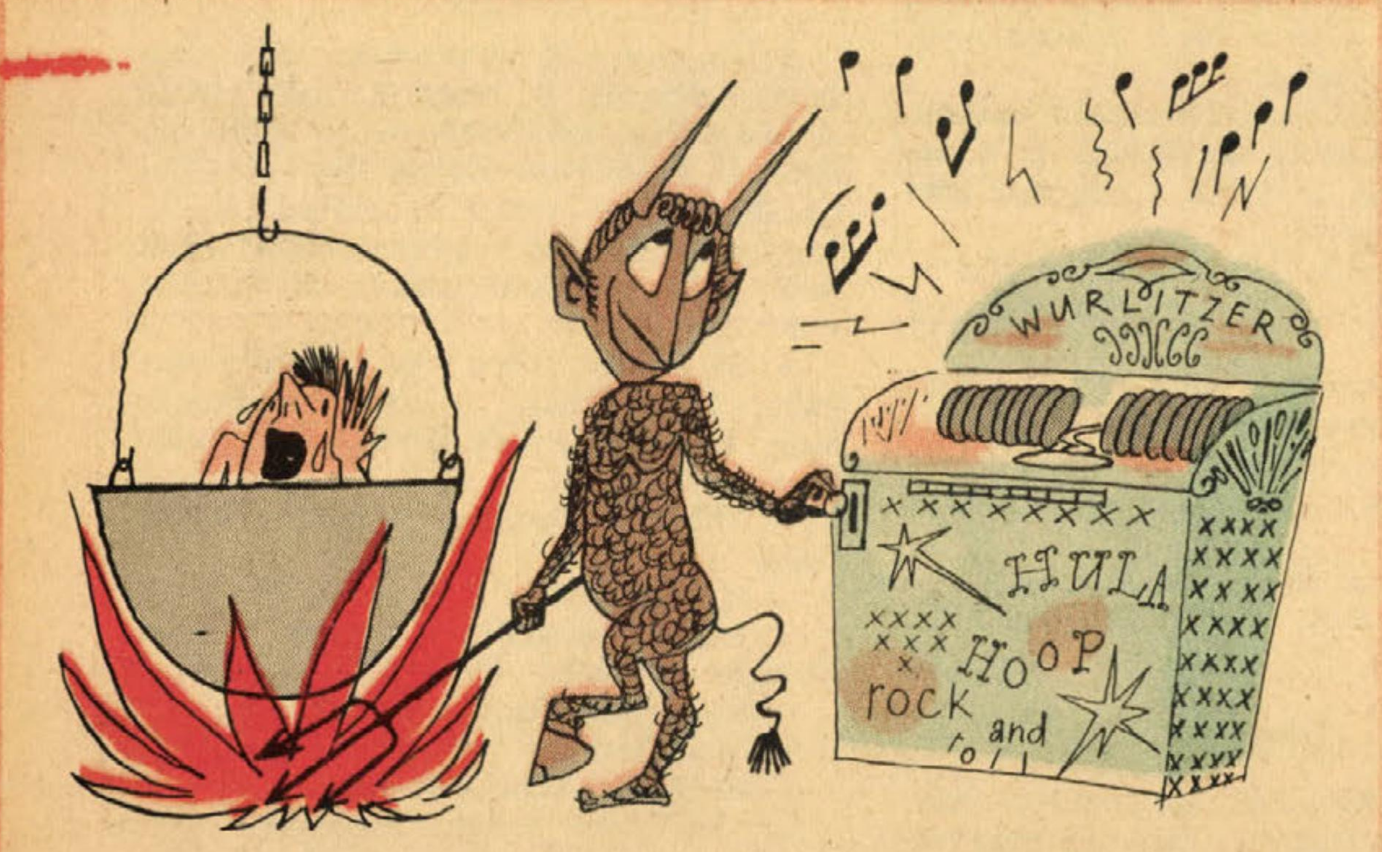
Emléktáblák

Lelkesítő hirdetmény

A poklok pokla

James Thurber:

EGYSZARVÚ a KERTBEN

James Thurber a legismertebb amerikai humoristák közé tartozik. Az alábbi írása a „The Thurber Carnival" című, 1957-ben megjelent könyvéből való.

Egyszer egy verőfényes reggelen egy férfi reggelizett a verandán, s amint kinézett rántottája felett, egy fehér szőrű egyszarvút látott a kertben. Az aranyszarvú állat nyugodtan legelte a rózsákat. A férfi bement a hálószobába, felébresztette alvó feleségét:

– Egyszarvú van a kertben – mondta –, eszi a rózsákat.

A nő kinyitotta az egyik barátságtalan szemét és a férfira nézett.

– Az egyszarvú mitológiai állat – mondta és befordult a fal felé.

A férfi lesétált a kertbe. Az egyszarvú még mindig ott volt. Most a tulipánokat rágcsálta.

– Hé, egyszarvú! – mondta a férfi, azzal letépett egy szál liliomot és odaadta neki. Az egyszarvú komoran megette a liliomot. A férfi örült annak, hogy egyszarvú van a kertben, visszament a házba, és újra felébresztette a feleségét.

– Az egyszarvú – mondta – megevett egy szál liliomot.

A feleség felült az ágyban, hidegen a férjére nézett.

– Te bolond vagy – mondta –, és be foglak adni a bolondok házába.

A férfi, aki sohasem szerette az efféle szavakat, s különösen nem szerette egy verőfényes reggelen, amikor egyszarvú volt a kertben, egy pillanatig elgondolkozott.

– Majd meglátjuk – mondta, majd az ajtóhoz ment. – Arany szarva van a homloka közepén – folytatta. Utána visszament a kertbe, hogy tovább figyelhesse az egyszarvút, de addigra az már elment. A férfi leült a rózsák között és elaludt.

Amint a férfi kiment a házból, az asszony felkelt, és amilyen gyorsan csak tudott, felöltözött. Izgatott volt, és tekintetéből kajánság sugárzott. Telefonált a rendőrségnek és egy elmegyógyásznak. Kérte őket, hogy siessenek és hozzanak magukkal kényszerzubbonyt is. Rövidesen megérkeztek a rendőrök és az elmegyógyász, leültek és várakozásteljesen néztek az asszonyra.

– A férjem – mondta ő – egyszarvút látott a kertben.

A rendőrök az elmegyógyászra néztek, az elmegyógyász a rendőrökre.

– Azt is mondta, hogy liliomot evett az egyszarvú – folytatta az asszony.

Az elmegyógyász a rendőrökre nézett, a rendőrök az elmegyógyászra.

– Azt is mondta, hogy arany szarva volt az állatnak a homloka közepén.

Az elmegyógyász intett a szemével, a rendőrök felugrottak székükről és megragadták az asszonyt. Az asszony keményen védekezett, de végül is megtörték az ellenállását. A férj éppen akkor lépett be a szobába, amikor az asszonyra ráhúzták a kényszerzubbonyt.

– Mondta ön a feleségének, hogy egyszarvút látott? – kérdezte az egyik rendőr.

– Dehogy mondtam – rázta a fejét a férfi. – Hiszen az egyszarvú mitológiai állat.

– Csak ezt akartuk tudni – bólintott az elmegyógyász. – Vigyék el a nőt. Uram, bármilyen szomorú is, az ön felesége megőrült.

Az átkozódó és sikoltozó nőt el is szállították és elhelyezték egy elmegyógyintézetben. A férj pedig boldogan élt, míg meg nem halt.

(Fordította: F. L.)

Család és iskola

Iskola és család között
Mily szoros a kapcsolat,
Arról ez a pár sor írás
Egykettőre számot ad.

Egy szülői értekezlet
Fő témája: — Nagy hiba,
Hogy ötöst csak ajándékért
Gyűjt sok elsős pajtika.

Nem a tudás vágya fűti
Őket, csupán a tudat,
Hogy minden jó feleletért
Megvágják az apjukat.

Tanár néni szólt: — Az elv így
Alaposan kisiklik,
Ha ötösért kidukálnak
Karórák és biciklik.

Szűnjék meg e téren minden
Ajándék és ígéret!
Így hangzott a tanárnői
Intelem és ítélet.

Egy asszonyka szólt pirulva:
— Sajnos, én nem tehetem.
Amit tőlem kívánt, azt már
Megkapja a gyerekem.

Ő ugyanis azt kívánta,
Ha magát kitünteti,
Teljesüljön leghőbb vágya,
S... testvért ígértünk neki!

K. Tóth Lenke

Kész vicc

Mi egyebet mondhattak volna?

A „Jóslatok Magyarországról" című, most megjelent Ady-könyvből nem idézünk! Ízlésünk tiltja. Ezekből az útszéli hangon írt förmedvényekből, ezekből a bárdolatlan, igazságtalan, gyűlölettől tajtékzó pamflettekből, ezekből a sokszor egészen naiv és elfogult lelkesedésekből, vagy sértő káromkodásokból bűn lenne csak egyetlen sort is reprodukálni, mert ezeknek bárminő formában való újranyomtatása is káros és veszélyes.

(Nemzeti Újság, 1936.)

A doktor úr

Csengetnek ... Koldus jön ... Újra csengetnek. Handlé ... Azután gyűjtés a kerület szegényeinek ... Fiatal festő képeslapot árul ... Hadirokkant cipőpertlit ... Adóintést hoznak ...

Ismét csengetnek.

– Bocsánatot kérek, nincs véletlenül beteg a háznál? – kérdi egy harminc év körüli fiatalember, azután halkan folytatja: – Állástalan diplomás orvos vagyok. Egy pengőért bárkit megvizsgálok.

– Kérem, nálunk mindenki egészséges, de a kutyám lenyelt egy szálkát.

– Ötven fillérért kiveszem.

Tíz perccel később a második emeleten csönget be az orvos:

– Bocsánat, nincs beteg a háznál?

De van! Az egész ház beteg, az egész utca beteg, az egész város beteg. Minden és mindenki beteg ott, ahol egy diplomás orvosnak házalnia kell.

(Társadalmunk, 1936.)

„Volna"!

A Király-díj elázott. Nem vonulhattak fel a társaságbeli úriasszonyok ragyogó ruháikban. Gróf Chamaré Félixné például fekete piros imprimé kosztümöt viselt volna. Báró Sztrókay Györgyné fekete komplét vett volna fel halványkék blúzzal, ezüstrókával. Mme Lalaing azt tervezte, hogy aranyszegélyű fehér selyemruhában megy a Király-díjra, görögös arany nyakkal. Alpár Gitta öt ruhát csináltatott a Király-díjra, hogy az időjárástól függően, a legmegfelelőbbet vegye fel, de a nagy eső miatt őt sem láttuk a Király-díjon.

(A Reggel, 1936).)

A leszerelés lényege

Szegő Gizi rajza

– Lenni, vagy nem lenni ...

Húsvét előtt

Szegő Gizi rajza

– Anyu, vedd meg nekem ezt a csengőt!

Meglepetés

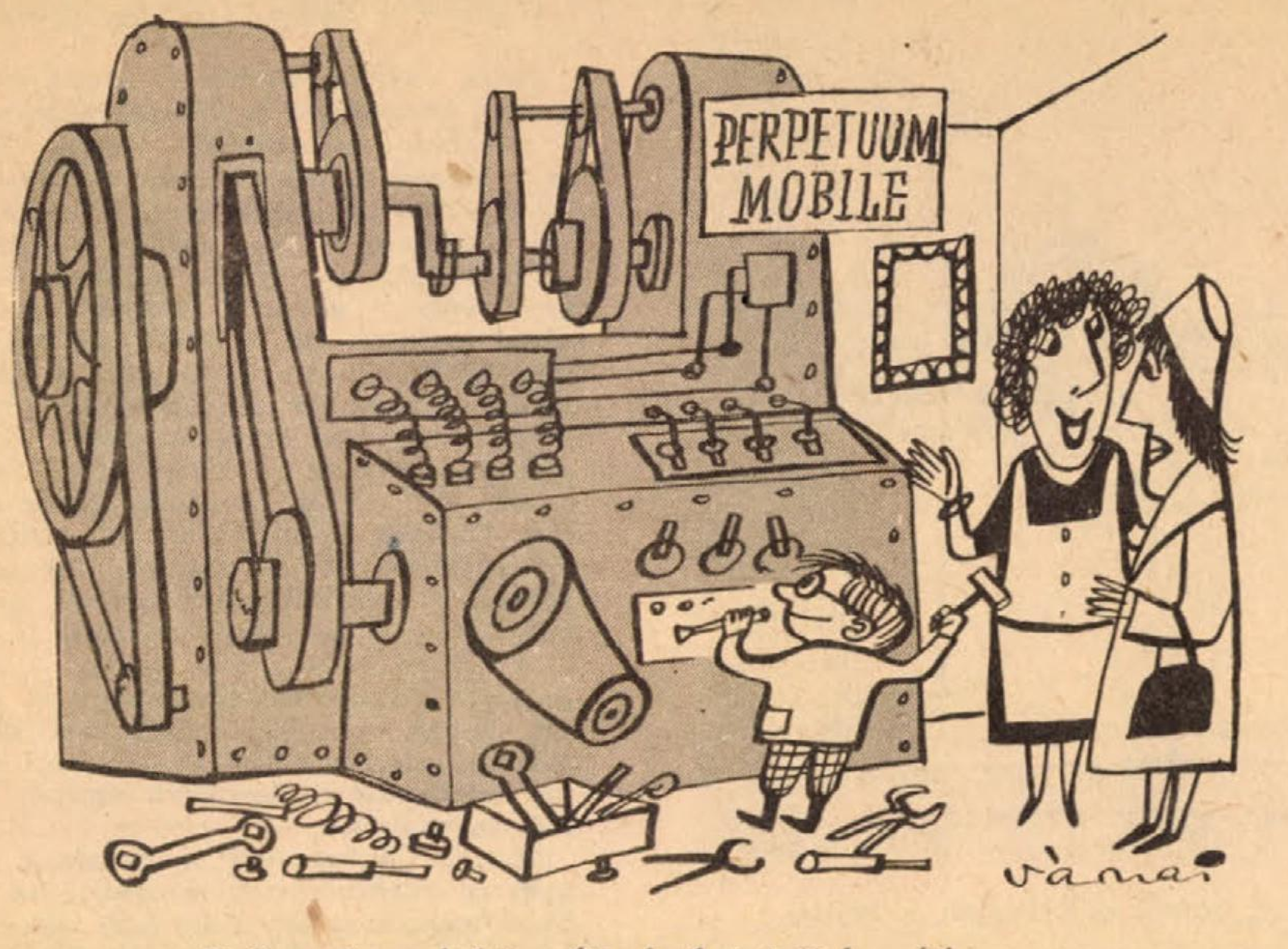
Hegedűs István rajza

– Mi jött vissza Afrikából a gólyánk helyett?

Szülői büszkeség

Várnai György rajza

– Pedig még csak két politechnikai órájuk volt! ...

Ballada a balladáról

A költő szorgalmas fiú volt,
A rímeket ontotta ő,
És versikéit kinyomtatták,
Ami ugyebár érthető.

De hírlapokban ily bohóság,
Maholnap vajh' kit érdekel?
S a nyájas olvasók közül — nos,
— A kutya sem olvasta el...

Poétánk, kezét ölbetéve,
A sikerre ezután se várt,
Hanem kibérelt drága pénzen
Egy karcsútestű gépmadárt,

S száz balladáját lángbetűkkel
A kéklő égre véste fel,
— De mindezeknek ellenére
A kutya sem olvasta el...

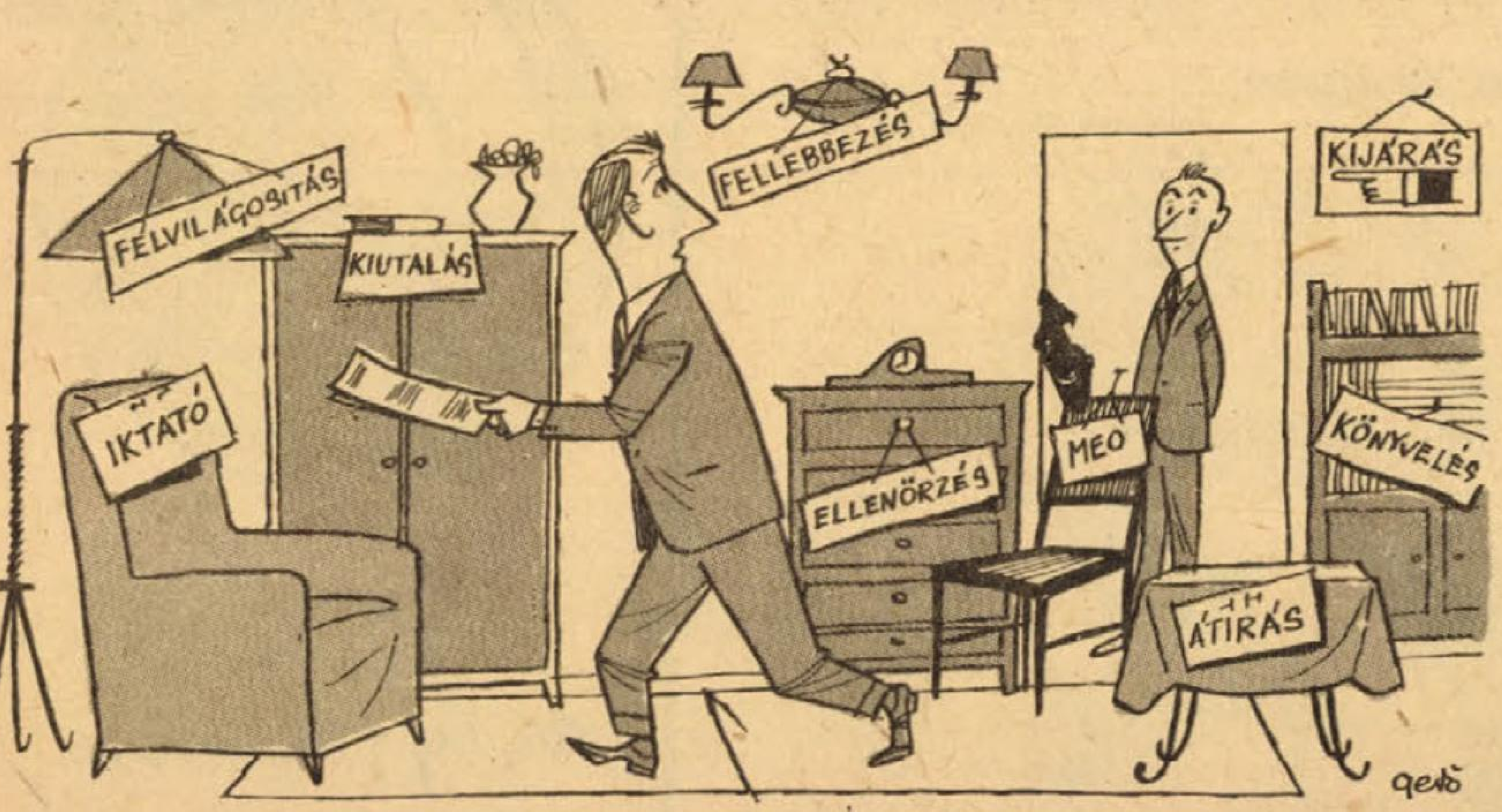
A minap, míg agyát aszalta,
Új ötlete támadt neki;
S az inkriminált balladákat
Papírszalvétán adta ki.

— Én, következtetést levonni,
Mélyebbet, ebből nem merek,
De annyi tény, a balladákért
Ölik egymást az emberek...!

Dalmáth Ferenc

Tréning, otthon

Gerő Sándor rajza

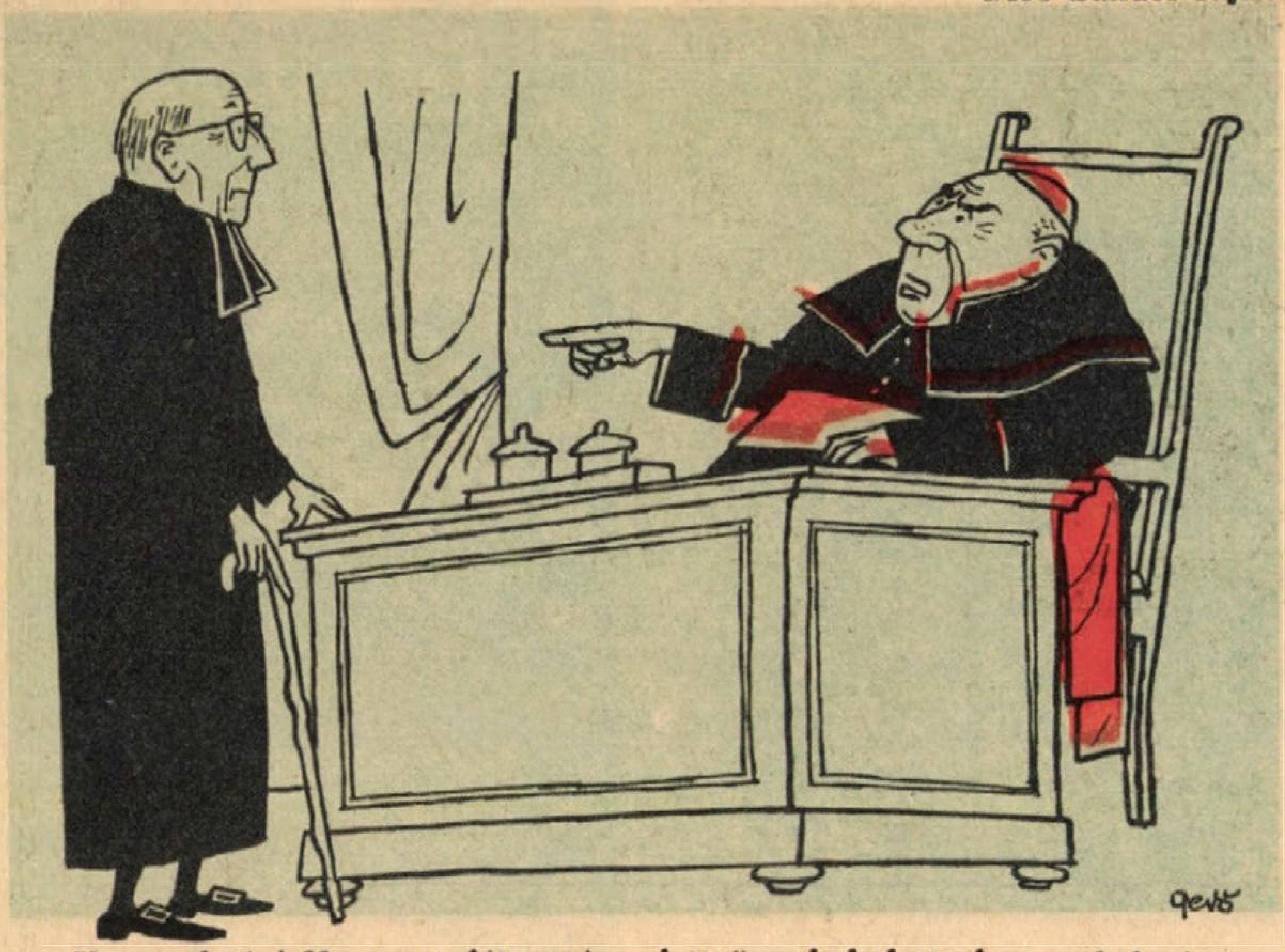
– Tudod, hétfőn egy hivatalos ügyemet kell elintéznem. Most gyakorolok...

Pusztai Pál rajza

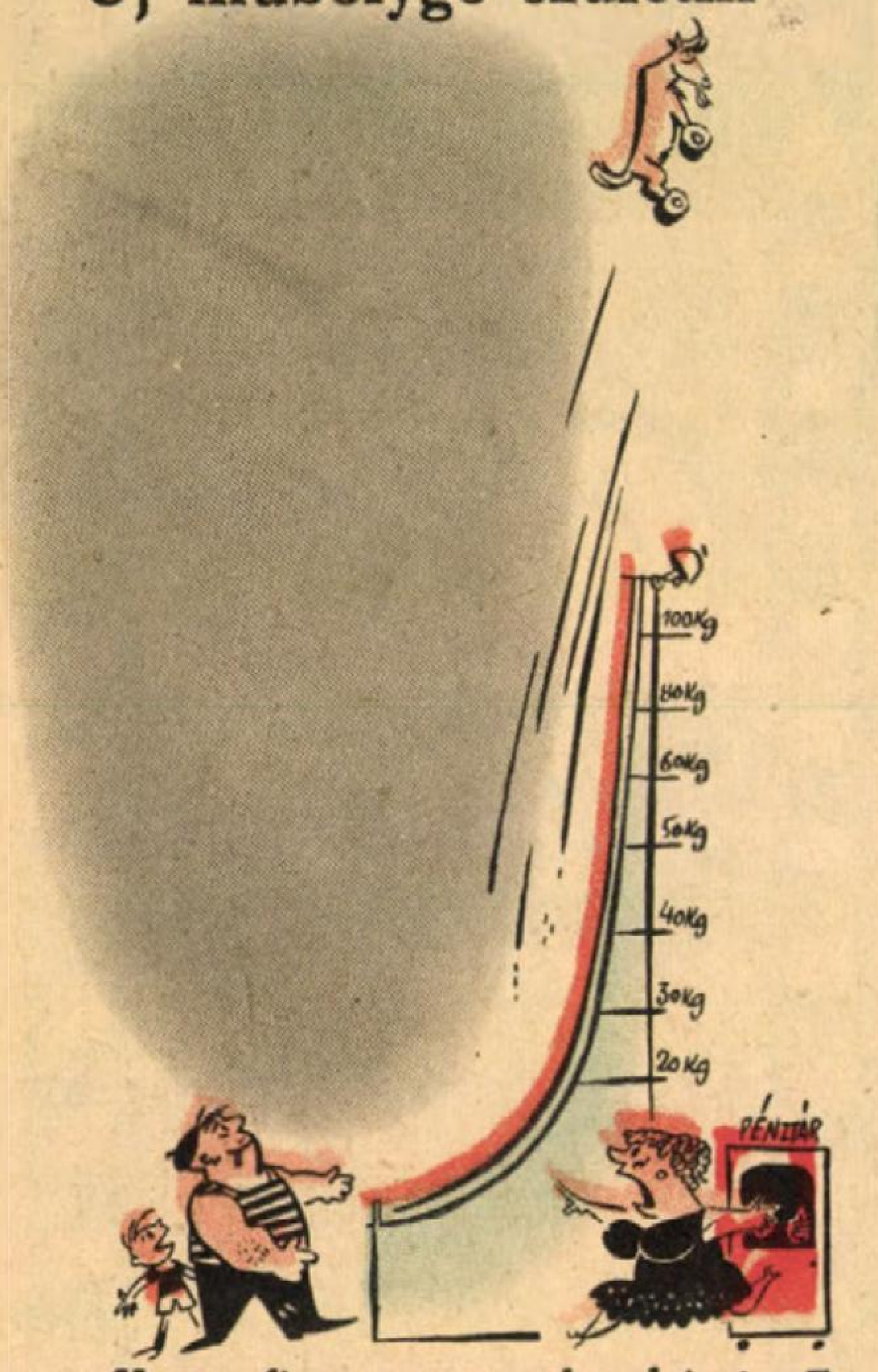
Dijonban történt

Gerő Sándor rajza

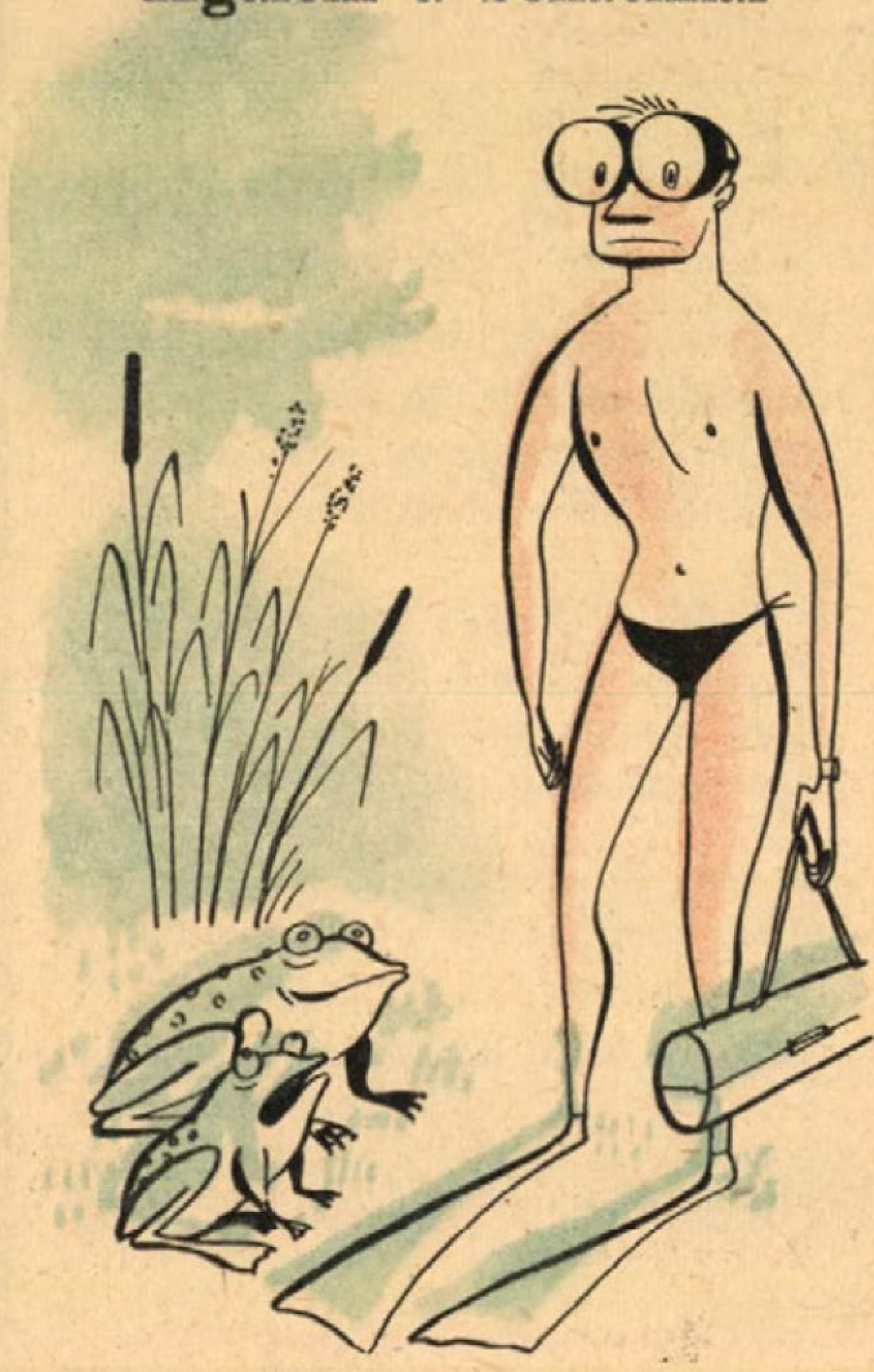
– Kanonok úr! Hruscsov látogatása alatt önnek kolostorban a helye!
– Miért?
– Mert Hruscsovot nem tudjuk kolostorba küldeni.

Új műbolygó születik

– Uram, fizesse meg a kecskét is. Ez már nem jön többé vissza!

Izgalom a békáéknál

– Anyu! Itt a jóisten!

Készülődés a tavaszra

Várnai György rajza

PROMETHEUSZ

Ez én vagyok, kérem — Pesti Prometheusz, átlagember és állandó jellegű utas a földalatti villamoson. Jövök reggel gondtalanul és fütyörészve, odaadom az ötven fillért egy vonalért és könnyű szívvel beállok a sorba. Szakértő szemmel megsaccolom az előttem állókat, öt magyar dolgozó várja a földalatti takaros sárga kocsiját. Be is gurul, kiömlik belőle nyolc ember, számolom. A kedves kalauz leakasztja a láncot az orrunk előtt és beenged öt utast. Aztán visszaakasztja a láncot az orrom előtt. Felhorkanok, de amióta olvastam, hogy a kalauz hatósági személy, okosan hallgatok, és segélytkérően hátranézek. Ők is morognak, a tizenkét dühös ember, ki közben hátam mögé szervezkedett. A villamos közben félig üresen elsivít, a kalauz az ablak mögött rámnéz és elhúzza a száját. Sebaj, gondolom, mit kell mindenen mérgelődni, a következő kocsi elvisz, ma mindenesetre beveszek egypár pasztilla sevenalettát.

Estefelé, hazamenet megveszem a jegyet és körülnézek a terepen. Az arányok megváltoztak. Most nem mögöttem, hanem előttem áll a tizenkét dühös ember. Esküdtek. Arra esküdtek, hogy a következő kocsival elmennek. Meg is történik. Én azért maradok ki, mert a tizenharmadik vagyok, szerencsétlen szám. Hízelgő vigyorral keresem a kalauz tekintetét, de az megvesztegethetetlenül néz el fejem felett és mi máris láncot hordunk, ide vele régi kardunk! Nem, kardról ilyen állapotban mégsem lehet szó, bár lenne a zsebemben egy andaxin, persze nincs, még szerencse, hogy az őrangyalom ma túlórázik értem, mert tudja, hogy földalattin akarok hazamenni.

Miért részletezzem tovább? Higgyék el, így van, végzetszerűen igaz: én vagyok a leláncolt Prometheusz, kinek nappal lerágja a máját a mérgelődés, mert még soha sem sikerült az, hogy a láncot eggyel mögöttem akasztották volna be. Hiába, vannak elfuserált életek!

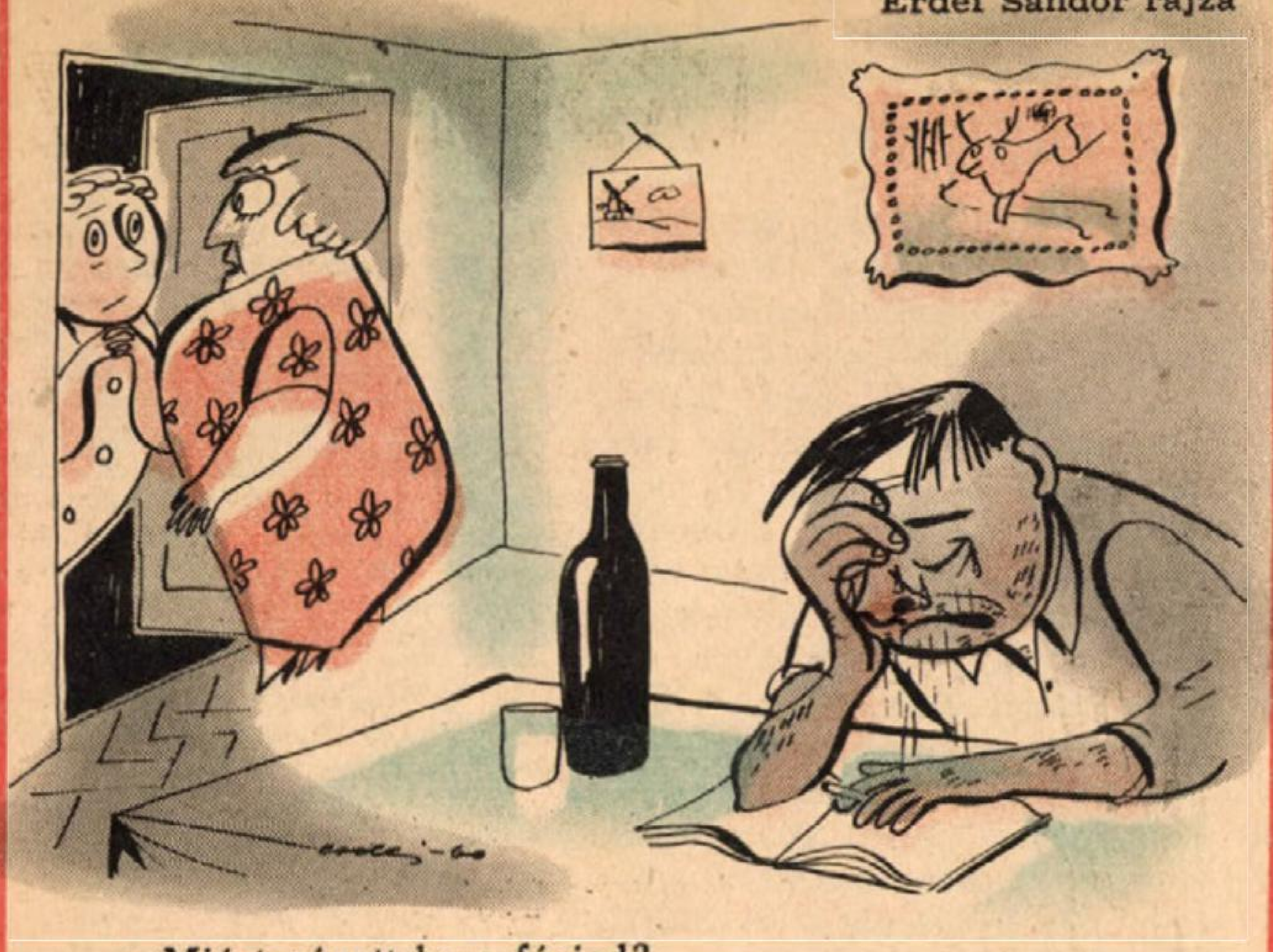
Bondy Endre

E heti hirdetésünk

Kultúrszomj

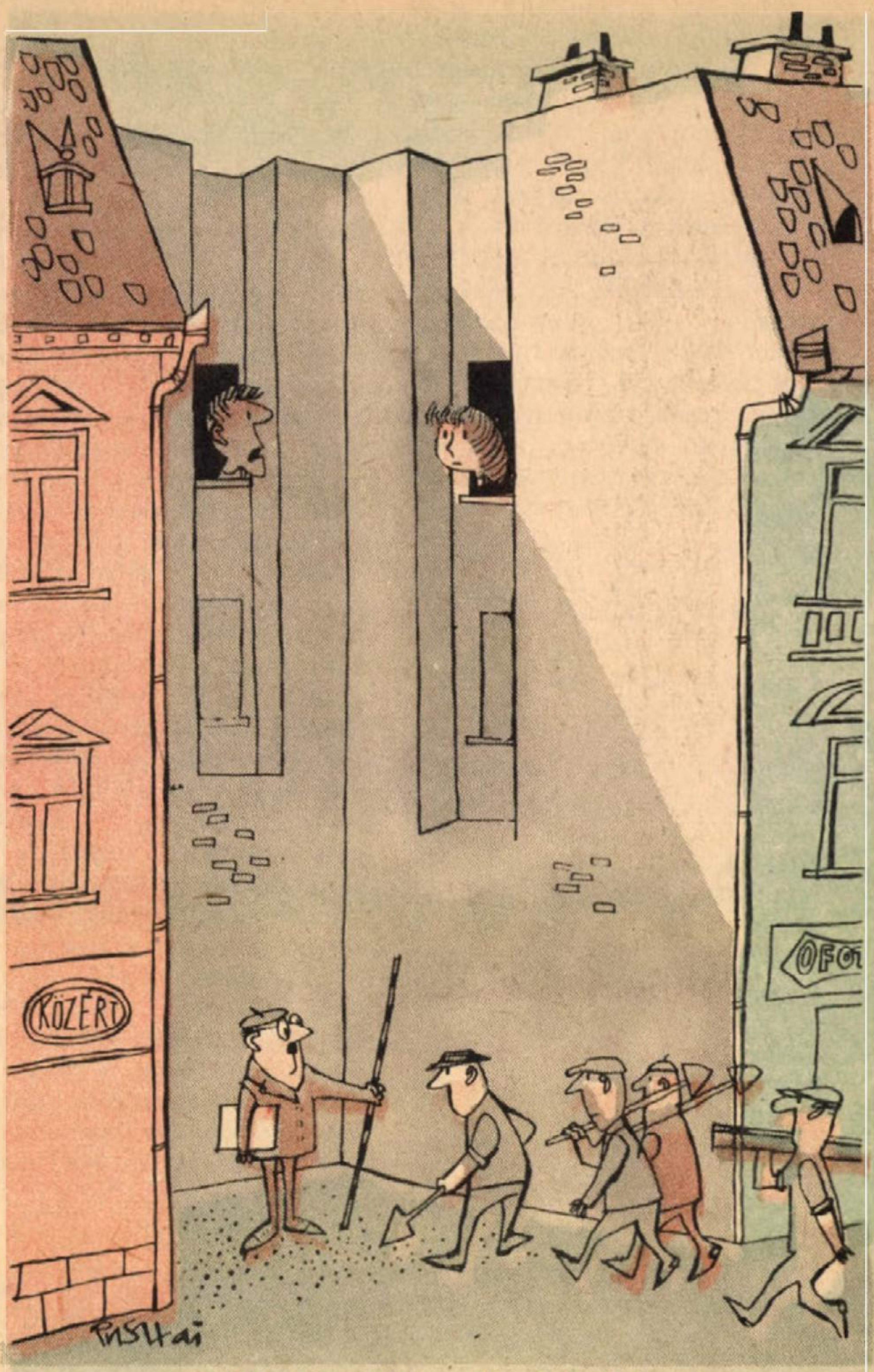
Erdei Sándor rajza

– Miért rúgott be a férjed?
– Annyira a szívére vette, szegény, hogy meghalt a Kaméliás Hölgy . . .

Foghíj-beépítés

Pusztai Pál rajza

– Mancika, ütött a búcsú órája! . . .

Pesti tudósítónktól

Hiába, fejlődik a technika, s a hovatovább elavult, a klasszikus kapitalizmus korára emlékeztető orvhallgatók helyett a posta már orvnézőket leplez le, vagyis olyan televíziós készülék-tulajdonosokat, akik nem jelentik be készüléküket, hanem orvul néznek. A postának állítólag van egy szellemes készüléke, amelynek segítségével az orvnéző készülékén hirtelen ez a szöveg jelenik meg: *„A hiba nem a készülékben van, hanem önben, aki nem jelenti azt be".*

Ha majd egykor feltalálják a tapintható és szagos televíziót is, akkor a postának az orvtapintókkal és az orvszaglászokkal lesz sok baja. Az élet nem áll meg.

*

Újfajta szitkozódást hallottam, amely mentes az eddig megszokott túlzástól. Valaki mondta valakiről:

— Akkora gazember, amilyen még nagyon sok van.

*

Érdeklődéssel olvastam, hogy a sokat emlegetett francia atomrobbantás a Szaharában nem kevesebb, mint 360 millió dollárba került. Az ember nem is hinné, hogy a levegő megfertőzése ilyen drága mulatság!

*

Nagy sértés, ha valakit szerénytelenséggel vádolnak. Az illető, akit ezzel a váddal bántottak meg, mérgesen tiltakozott:

— Nem igaz! Én vagyok a világ legszerényebb embere!

F. L.

T Á V I R A T

Élet és Tudomány
Budapest

"Hegyenvölgyön" c. filmregényt tudományos filmként bírálták meg stop fáradozásukért köszönet stop nagyközönség izgatottan várja a HATTYUK TAVA balett madártani és hidrobiológiai kritikáját is stop

Üdvözlettel:
Homoki-Nagy István

Könyvesboltban

Kaján Tibor rajza

– A lélektannal foglalkozó könyvek elfogytak.
– Tudat alatt sincs?

Hajnali ébresztő

Olvastam a lapokban, hogy ismét elkészítették a Boráros tér zaj-térképét, s a mérések igazolják azt, hogy fővárosunk legzajosabb tere. Most pedig nézzük meg, hogy miért. Az autóbusz végállomásáról többfelé indítanak járatokat. A 15-ös, 23-as, 54-es kocsikat, fényjelzéssel indítják, mert ezt így kívánja a csend-rendelet. Ugyanakkor a 12-es buszt már egy erőshangú csengővel indítják reggel 6-tól este 10-ig, szigorúan ügyelve arra is, hogy vasárnap is csengessenek. Hogy erről az ébresztőóraszerű

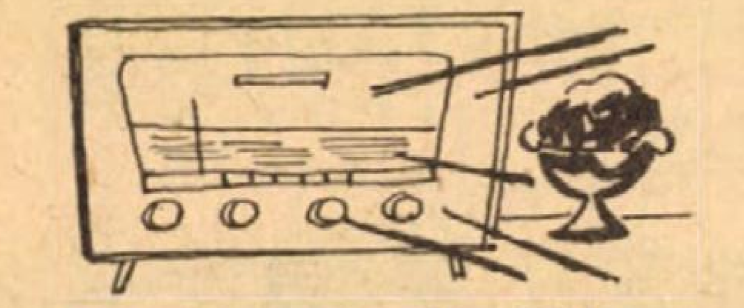

rű busz-indításról az FVV le ne maradjon, gyorsan beállított a 31-es, 22-es és 32-es villamosok indítására egy jóhangú kolomp-csengőt, nem beszélve arról, hogy hajnali öt órakor már vezényszavakkal rendezik a kocsikat: 31-es előre! 32-es vár! 22-es előre a határig! 32-es vár! ... Ha ehhez a csengő-bongó hangzavarhoz hozzáhalljuk még a Közúti Hídfenntartó Vállalat két darujának éjjel-nappal kolompoló jelzéseit, akkor világosan kitűnik, hogy a csend-rendelet a Boráros téren rossz vágányra szaladt.

Nyári László,
IX., Soroksári út 6.

Gesztenyepüré

Nagyon szeretem a gesztenyepürét, tejszínhabbal. Kiváltképpen cukrászdában szeretem fogyasztani, sokkal kevésbé rádióban. Holott mostanában dupla adagokat kapunk belőle a rádió könnyűzenei műsoraiban. Egy férfi és egy nő szájában fut össze a gesztenyepüré a rádióból, nem is püré, hanem pü-pü-püré formájában. Hozzávetőleges szá-

mítás szerint is legalább egymillió ember ízlelheti meg fülével esténként a gesztenyepürét, s én már torkig vagyok vele! Nem vagyok kultúrsznob, tudom, hogy nemcsak Bartókkal és József Attilával él az ember, de mindennap összepürézni az ember békés otthonát – ez mégis több a kelleténél. Akkor már jöjjön inkább a holdfény és a szerelem többi kelléke egészen a csinibabáig, mert a szentimentális gesztenyepürétől már-már hab tör ki az ember száján ...

P. F.,
rádiófogyasztó

Le a bürokráciával

Kolumbusz tojása

Tudtam, tudtam, de elfelejtettem ... elfelejtettem, hogy az indexemet mikor kell leadnom a bölcsészkari egyetem levelezési oktatásán. Késtem hat napot. Önkritikát gyakoroltam, bocsánatot és megértést kértem. Megbocsátottak és megértettek. És – felszólítottak, hogy fizessek 10 forint büntetést. Látva vonakodásomat, rendeletet vettek elő s megnyugtattak, hogy a pénzt a rászoruló nappali-tagozatos diákok segélyezésére fordítják. Fizettem, megnyugodtam, távoztam. Este volt egy üres órám és áttanulmányoztam a rendeletet. Megtudtam belőle, hogy a „felsőoktatási intézmények hallgatóinak egy része tanulmányaival összefüggő, határidőhöz kötött ügyekben hanyag, késedelmeskedő magatartást tanúsít ..." A továbbiakban értesültem arról a viszonylag szerény büntetésről is, amellyel a hanyag diákokat sújtják. Tandíj határidő utáni fizetése – húsz forint, vizsgákról való távolmaradás esetén húsz forint, a dékáni hivatal és a tanszékek bármely utasításának elmulasztásáért – húsz forint ... és így tovább.

Bevallom, a táblázatot egyre növekvő elragadtatással szemléltem. Hiszen itt van, itt fekszik előttem életünk minden problémájának a megoldása. Nem kell más, mint ezt a módszert általánosítani. Például: A Tüsped szerdára ígéri a tüzelőszállítást – csak egy hét múlva hozzák, húsz forint. Minden további nap – két forint. A kisiparosok, szerelők átalánya, gondolom, napi két forint lehetne, ha késésről van szó – teljes távolmaradása esetén egy húszas. Meghirdetett értekezletek elmulasztása: húsz forint. Amennyiben pótlás nélkül maradnak el, a büntetési díj mellőzhető. Lakásügyek aktaintézésénél a napi késés díja húsz forint volna – ez azonban a ritka esetben bekövetkező elintézéseknél visszafizetendő. Üzletek tatarozása, átépítése esetén határidő be nem tartása – napi ötszáz forint. Adóügyeknél a felek kárára történő tévedések: száz forintonként tíz forint. Vendéglőkben a késedelmes kiszolgálás – ételenként egy forint. Folytassam? Megrészegítő perspektíva!

Pongrácz Zsuzsa

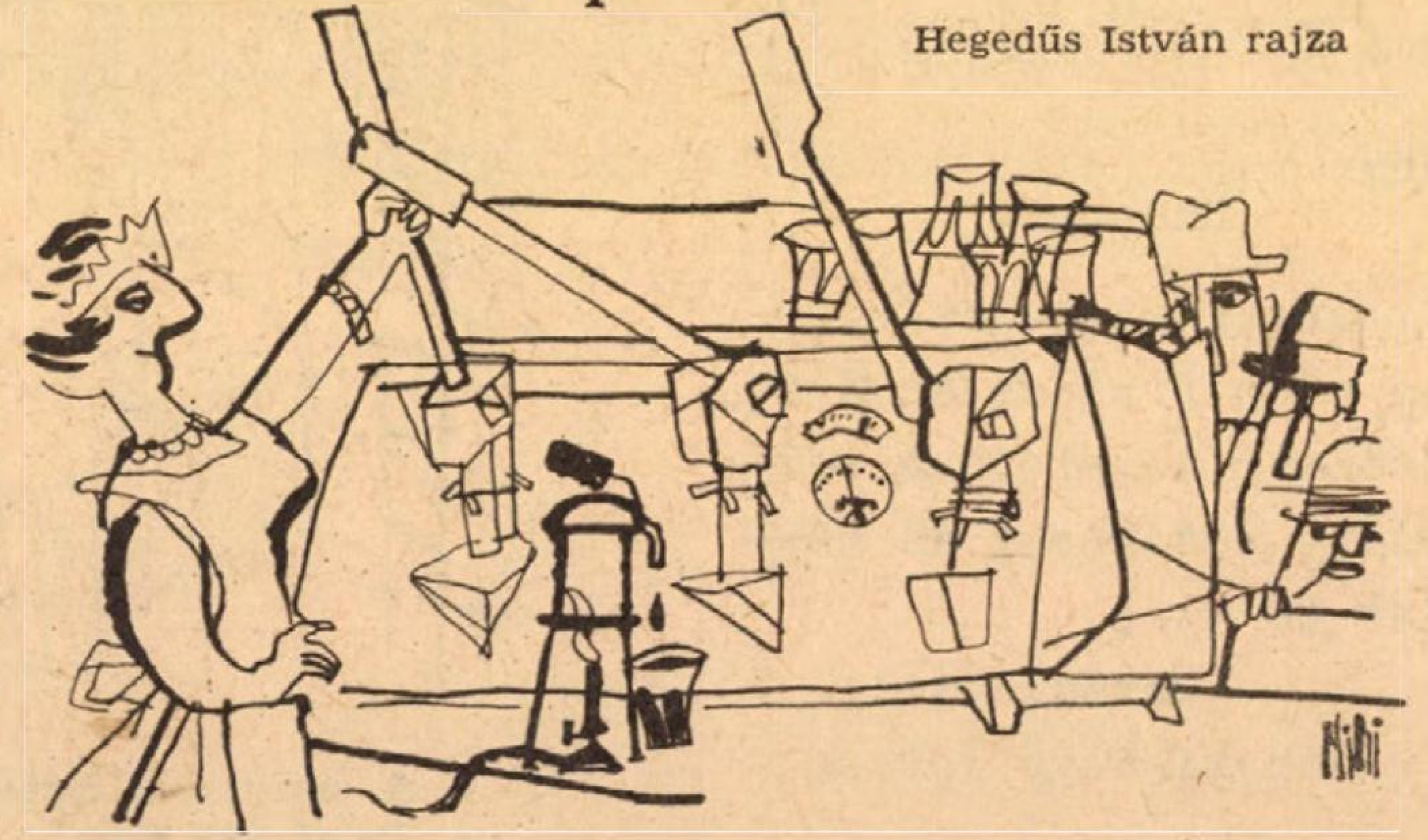
Miért vizsgáztunk?

Lapjuk március 24-i számának „Vizsga" című cikkében egy főmérnök arról panaszkodik, hogy nem adnak neki liftkulcsot, mert nincs meg a liftkezelői vizsgája. De mit szóljunk mi, akiknek megvan a felvonóvezetői igazolványunk és ennek ellenére az év elején a házfelügyelőnk arra való hivatkozással, hogy az új rendelet értelmében ezentúl kizárólag ő vezetheti a liftet, bevonta tőlünk a liftkulcsot? Most azután az V. kerületi Tanács által részemre kiadott 10.155/1947. sz. felvonóvezetői igazolvány ellenére a többi lakótársammal együtt naponként türelmesen meg kell várnunk a házfelügyelőt, vagy valamelyik családtagját, hogy a liftajtót kinyissa. A többi már a mi dolgunk. A liftet egy gombnyomással sajátkezűleg felirányítjuk a megfelelő emeletre, majd egy másik gombnyomással visszaküldjük a támaszpontjára. Kérdezem: miért van szükség liftkezelői vizsgára, ha a liftajtó kinyitására nem jogosít?

Tamási Gyula
V., Szt. István krt. 17.

Szuper-Pavoni

Hegedűs István rajza

TÜKER-TORNA

A technika mai, fejlett korszakában, amikor az erdőben már gépek vágják és rakják kocsira a tűzifát, a TÜKER fűrészelt tűzifa címén 10—20 kilós tönköket szállít, hogy legyen mit aprítanunk a kandallóba. Kérdem én, hol van az a pesti háztartás, amelyik fel van szerelve eme hatalmas rönkök szétpüföléséhez alkalmatos fejszékkel, ékekkel és ezt a munkát szakszerűen elvégzendő kajakos favágóval? Idejében szólok a TÜKER-éknek, hogy vegyék elő a régen jól bevált faaprító gépeket és a nyár elején meginduló tüzelőszállításoknál már ne hatalmas tuskókkal, hanem aprított konyha- és kandallófával boldogítsanak bennünket, még akkor is, ha ez némi költségtöbbletet jelent.

Berecz Béla
IX., Ráday u. 60.

Ki a felelős a felelőtlen tatarozásért!

Néhány évvel ezelőtt egy népes bizottság életveszélyessé nyilvánította a XIII. kerület, Mauthner Sándor utca 39. számú házat, mert süllyedt. A bizottság megállapította, hogy a süllyedést a ház tőzeges és mocsaras alapzata idézte elő. Röviddel ezután az utcai veszélyeztetett szakaszt az ottlevő hentesüzletből feldúcolták, majd

a múlt évben az egész házat tatarozták. A födémgerendákat is ki kellett volna cserélniök, mert azok korhadtak, de nem cserélték ki, mint ahogy a talajvíz elvezetéséről sem gondoskodtak kellőképpen. Ennek köszönhető, hogy most – néhány hónap után – az újonnan tatarozott és festett falak az emeleten sorra megrepednek. A pincénknek pedig az a része, amelyet a tatarozás előtt életveszélyessé nyilvánítottak, víz alatt áll. A víz oly annyira terjed, hogy a tüzelőnket csak gumicsizmában tudjuk megközelíteni.

Szeretnénk tudni, hogy ki a felelős ezért a felelőtlen újjáépítésért?

Buzsáki György
XIII., Mauthner S. u. 39.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Halló! Ezt is nézze meg!" című közleményükkel a közös helyszíni szemlék alapján teljes mértékben egyetértünk. A hibák kijavítása céljából a Közért Karbantartó és Szolgáltató Vállalat a világítás megoldására tervet készít, majd a kiskereskedelmi vállalatok jóváhagyása után a világítási berendezést ez év április 15-ig elkészíti.

Bp. Városi Tan. VB
Élelmiszerkeresk. Irodája
Somlai László

Ezt olvastuk

Szakemberek leveleiből

1.

Nagy érdeklődéssel szemléltem meg a Nők Lapjában azt a fényképet, amelyet Antwerpenben készítettek Leonardo da Vinci eddig ismeretlen festményéről. A lap megjegyzi, hogy: *„A művész – szinte végrendeletszerűen – egész családját megörökítette a képen.”*

Legyen szabad nekem viszont az alábbiakat megjegyeznem ehhez az eseményhez, melyről egyébként egyik napilapunk is megemlékezett:

1. Leonardo da Vincinek, a közismert okok miatt nem lévén családja, azt a képen meg sem örökíthette.
2. A fényképen közölt kép Szent Katalin misztikus eljegyzését ábrázolja, tehát Mária, Katalin, Jézus és Szent József alakjai szerepelnek rajta.
3. Ez a kép semmiképpen sem lehet Leonardotól való, még követőjétől sem igen, mert a rossz fotó alapján is jóval későbbinek látszik.

Ugyanebben a számban egy cikk jelent meg Bebelről, amelyben említés esik a kölni dóm napsütötte kupolájáról. Gótikus katedrálisoknak nem szokott kupolájuk lenni.

Tisztelettel:
U. Zs.
művészettörténész

2.

A napokban láttam egy könyvüzlet kirakatában Cooper *Utolsó mohikán*-jának új kiadását. A grafikus ágaskodó paripán ülő indiánt ábrázolt a borítólapon. Úgy látszik, hogy sem a rajzoló, sem a kiadó, sem a lektor nem tudja, hogy Cooper „Bőrharisnya-történetei” – az utolsót kivéve – a kanadai határvidéken játszódnak, a Nagy Tavaktól keletre. Ez abban az időben irdatlan erdőség volt. Az ottani indiánok nem tartottak, nem használtak lovat. Gyalogszerrel járták az őserdőket vagy kenukkal a harsogó folyókat. Ezeket az „erdei indiánokat” (irokézeket, delavárokat, hurónokat stb.) nagy tájékozatlanság összetéveszteni a síksági indiánokkal (például a sziukkal), akik viszont elválaszthatatlanok voltak a lótól. A két csoport viselete, eszközei lényegesen különböztek egymástól. Könyveink gondozóitól el lehetne várni, hogy bizalmasabb ismeretségbe lépjenek a mű tárgyával, amellyel foglalkoznak. Tévismereteket terjeszteni semmiképpen sem a feladatuk.

Tisztelettel:
dr. B. E.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Földalatti atomrobbantásra készül a Pentagon

Erdei Sándor rajza

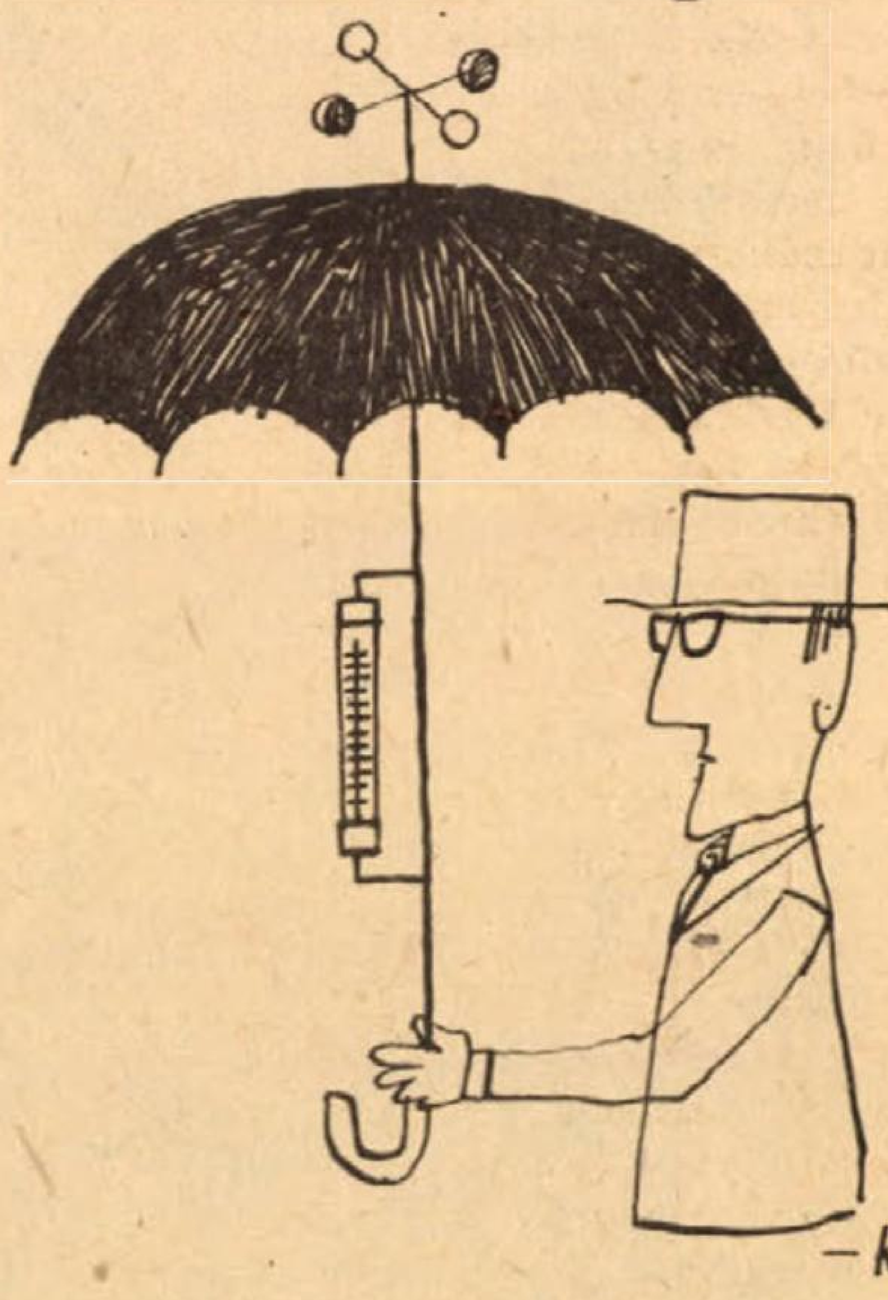

Betoninjekciót kapnak a műemlékek

– Ne tessék izgulni, nem fog fájni!

A meteorológus

Történelmi kérdés

Vasvári Anna rajza

– Mondd, azelőtt is ennyi kávét ittak?

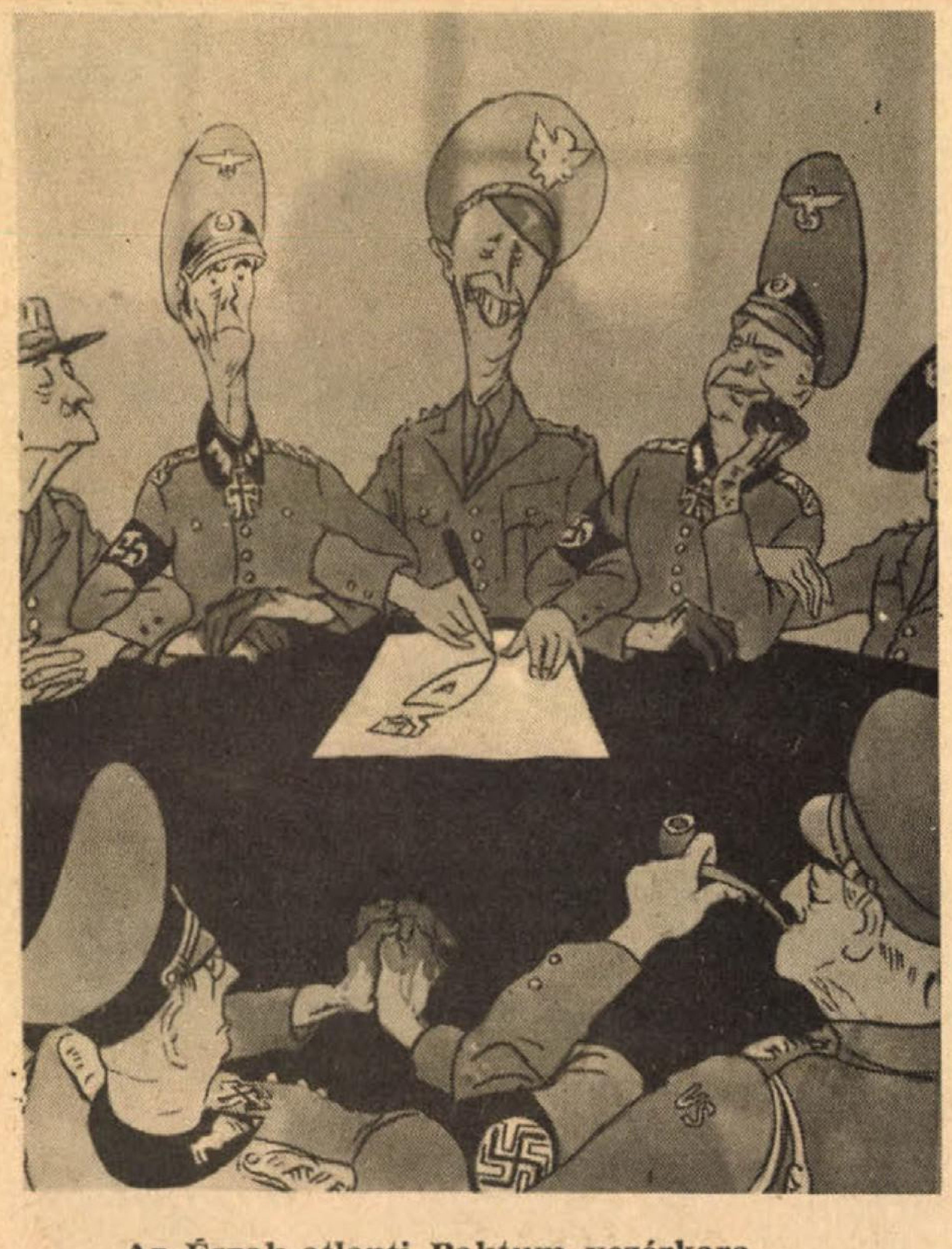
NÉGY KARIKATÚRA Kukrinyikszi KIÁLLÍTÁSÁRÓL

Modern Strauss-keringő.

A meleghábború hideg cipésze

Az Észak-atlanti Paktum vezérkara.

Konoralov nagyiparos.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 1348 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.